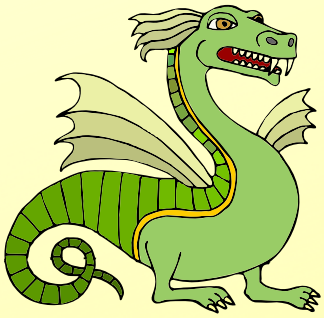
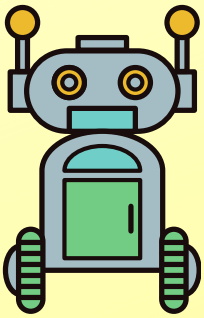

LITERÁRNĚ-VÝTVARNÉ SOUTĚŽE HORNOPOČERNICKÉ KNIHOVNY

BŘEZEN - KVĚTEN 2021

Místní veřejná knihovna Horní Počernice

U příležitosti stého výročí premiéry **Čapkova dramatu R.U.R.**, stého výročí narození **Zdeňka Milera** a stodesátého výročí narození **Václava Čtvrtka** uspořádala naše knihovna dvě literární a dvě výtvarné soutěže. Probíhaly od 1.3.2021 do 31.5.2021 a vzhledem k pandemické situaci se uskutečnily on-line. Většina výtvarných příspěvků tak dorazila e-mailem jako fotografie v různé kvalitě.

Každou soutěž jsme podle věku přispěvovatelů rozdělili do dvou kategorií - do deseti let (10-) a od deseti let (10+). Celkem se tedy soutěžilo v osmi kategoriích. Účast nás velmi mile překvapila, napočítali jsme celkem na 400 příspěvků od autorů z různých koutů republiky. Velmi tedy děkujeme i úřadu MČ Praha 20 za poskytnuté věcné dary, kterými jsme aspoň zčásti pokryli ceny útěchy a podarovat tak mohli opravdu každého účastníka.

Propozice soutěží:

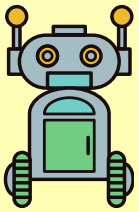
Soutěže probíhaly od 1.3. 2021 do 31.5. 2021. Účastníkem se mohl stát každý, kdo měl chuť, omezen nebyl ani věk účastníků.

Účastí v soutěži byl automaticky poskytnut souhlas se zveřejněním příspěvku, opačné stanovisko sdělili účastníci písemně při odevzdání práce.

Soutěžilo se v kategoriích do deseti let (10-) a od deseti let (10+). Pro vítěze každé kategorie jsme připravili věcnou cenu, ceny útěchy byly připravené pro každého účastníka. Vyhradili jsme si právo některou cenu neudělit či rozdělit v závislosti na kvalitě soutěžních prací. Účastníci mohli zvolit mezi napsáním vlastního literárního dílka na dané téma (napiš nový příběh) nebo navrhnutím obálky pro některou z knih vybraného autora (výtvarná soutěž). V případě čapkovské soutěže byla ještě možnost rozvinout příběh z předloženého úryvku (dokonči dle vlastní fantazie).

Výtvarné soutěže spočívaly ve vytvoření návrhu obálky na některou z Čapkových, Čtvrtkových nebo Milerových knih a to za použití libovolné výtvarné techniky.

Jaké bylo zadání v případě, že jste se rozhodli pro čapkovské téma?

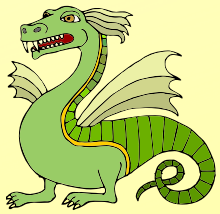
1) NAPIŠ NOVÝ PŘÍBĚH
   a) R.U.R. – příběh, kde hlavním hrdinou je robot.
   b) Pokuste se vymyslet příběh, v němž se vyskytnou následující výrazy:
   ROBOT – DETEKTIV – VÝBUCH – SLOVNÍK – LOKOMOTIVA
   c) Povětroň – další možnost – co se přihodilo letci, který havaroval a nyní leží v nemocnici? Tři možnosti najdete v novele K. Čapka Povětroň, vymyslete čtvrtou teorii
   d) Jak se co dělá? Napište krátký fejeton (nebo vyprávění, nebo jiný literární útvar) na téma „jak se dělá…“ – můžete napsat o čem sami chcete, jen pro inspiraci:
      - Jak se dělá kniha
      - Jak se dělá školní hodina
      - Jak se dělá turistika
      - Jak se dělá sport
   e) Dášeňka jinak – Co se honí hlavou štěněti, které se ocitlo u svého nového pána?
   f) Devatero pohádek – vymyslete další – vymyslete jakoukoliv novou pohádku, která by se dala zařadit mezi ty z knihy. Pro inspiraci:
      - Učitelská
      - Školnická
      - Popelářská
      - Zahradnická
      - Krejčovská
   g) Povídky z jedné a druhé kapsy – vymyslete vlastní povídku s detektivní zápletkou. Inspirovat se můžete v knihách K. Čapka Povídky z jedné kapsy a Povídky z druhé kapsy
   h) Cestopis – Karel Čapek je autorem několika cestopisů. Pokuste se o vlastní

Vyberte si jedno nebo i více témat a pusťte se do psaní.
Sami si zvolte literární žánr – můžete psát dramata, vyprávění, fejetony, úvahy…
Rozsah cca 2-5 stran na PC, pokud byste psali ručně, přizpůsobte přibližný rozsah odhadem.

2) DOKONČI DLE SVÉ FANTAZIE
Je pouze na vás, jak příběh skončí. Příběhy z krátkých úryvků z knih Karla Čapka dokončete. Rozsah cca ½ – 1 strana na PC, pokud budete psát ručně, přizpůsobte přibližný rozsah odhadem.

- Hordubal
- Povídky z jedné a druhé kapsy
- Válka s mloky

Jaké bylo zadání, pokud jste se rozhodli pro soutěž s postavičkami Zdeňka Milera a Václava Čtvrtka?

1) NAPIŠ NOVÝ PŘÍBĚH
Můžete vymyslet příběh dle své fantazie nebo se inspirovat našimi návrhy

- Jak Šejtroček na svých cestách potkal ohnivou vílu
- Jak Šejtroček učil malého vodníčka počítat
- Jak se Šejtroček ničeho nebál
- Jak měl Šejtroček učedníka
- Jak Šejtroček zachránil úrodu
- Jak Křemílek s Vochomůrkou zachraňovali les
- Jak Křemílek s Vochomůrkou hledali vodu
- Jak Křemílek s Vochomůrkou čekali na sníh
- Jak Křemílek s Vochomůrkou vyhlíželi jaro
- Jak si Křemílek s Vochomůrkou opravili chaloupku
- Jak Cipísek zabloudil do cizího města
- Jak Rumcajs opravoval komín
- Jak Manka uklízela chalupu
- Jak Krtek zabloudil
- Jak měl Krtek návštěvu
- Jak se Krtek učil zpívat

Můžete i libovolně kombinovat - napsat třeba příběh o tom, jak Rumcajs pomohl Šejtročkovi najít Křemílka.

Určit v každé kategorii jen jednoho vítěze nebylo vůbec jednoduché, nejraději bychom první ceny poslali všem zúčastněným, ale jak se říká, vítěz může být jen jeden, zvolit jsme tedy museli. V jednom případě jsme ale opravdu vybrat nedokázali, první cenu za literární příspěvek na téma Karel Čapek v kategorii 10+ jsme se tedy rozhodli udělit dvakrát.

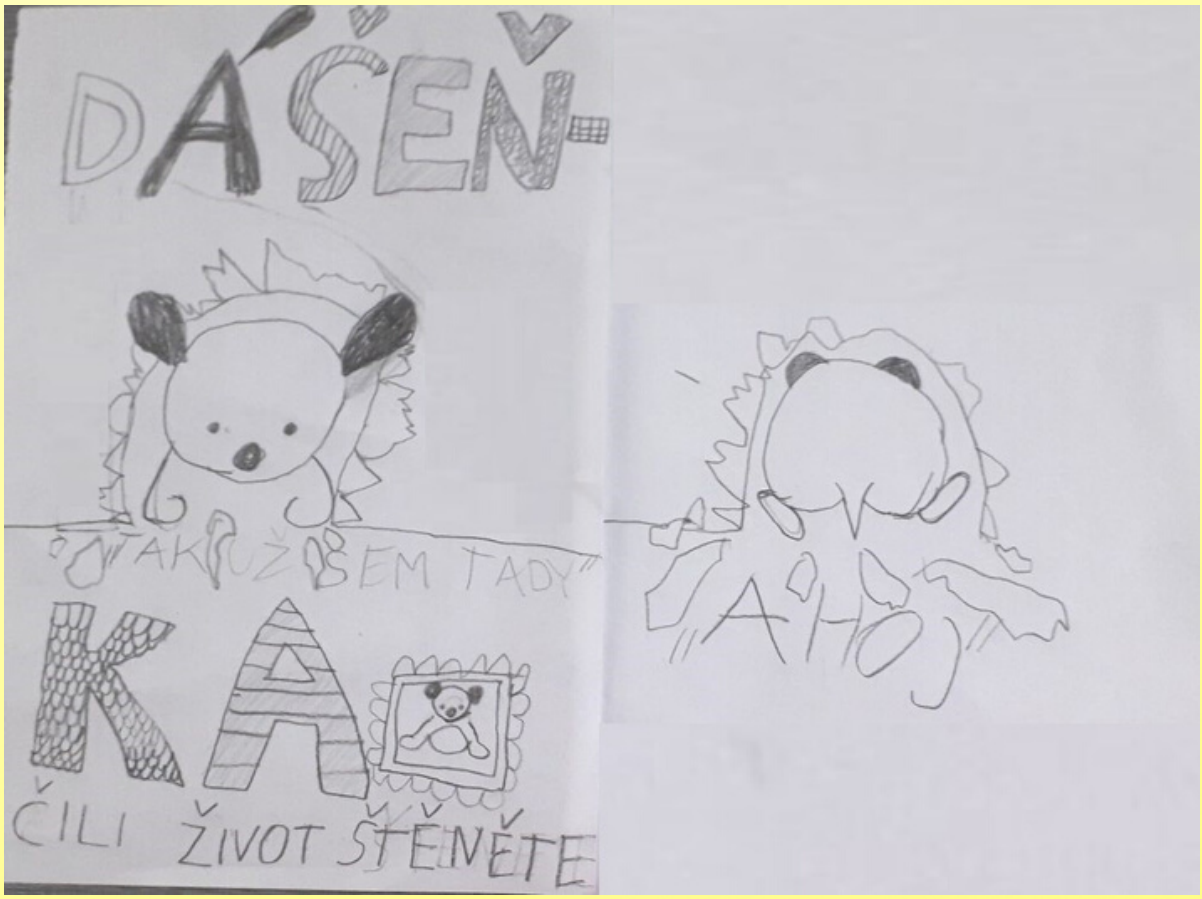
Příspěvky byly hodnoceny jako anonymní, aby se předešlo „nadržování“.

Ta nejzdařilejší díla Vám nyní předkládáme.

ZAČNEME VÍTĚZNÝMI PŘÍSPĚVKY VÝTVARNÝCH SOUTĚŽÍ

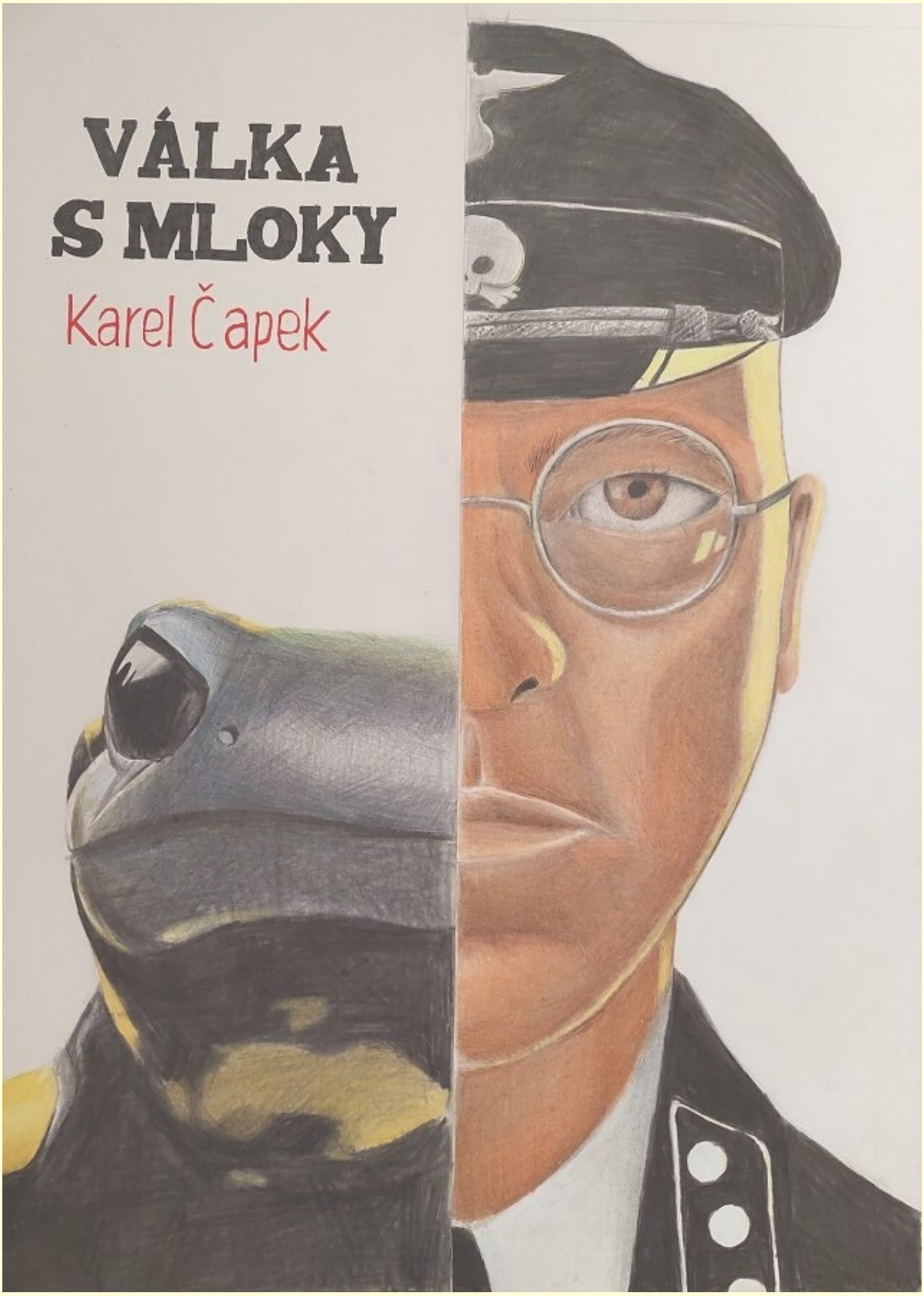
Ve výtvarné soutěži na téma
Karel Čapek v kategorii 10- zvítězila

Marie Mančalová (8 let) z Horních Počernic.

Vítězem čapkovské výtvarné soutěže
v kategorii 10+ se stal

Hynek Smetana ze ZŠ Chvaly.

Ve výtvarné soutěži „S Krtkem do Řáholce“ se
v kategorii 10- na první příčce umístil

Tomáš Bejda, žák 2. třídy ZŠ Chvaly.

V kategorii 10+ se vítězkou výtvarné soutěže „S Krtkem do Řáholce“ stala

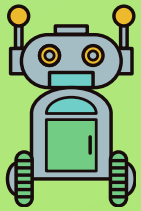
Katka Debefová z Příbora.

VÍTĚZNÉ PŘÍSPĚVKY LITERÁRNÍCH SOUTĚŽÍ

Vítězkou literární soutěže na téma Karel Čapek
v kategorii 10- se stala

Magdalena Šubrtová (8 let) z Trutnova s příběhem

„Co si myslí Dášeňka u nového páníčka“.

Kapitola první, Dášeňka a pejsek

Jé, kde to jsem? Stěny jsou tu bílé. A nikdo tu není. Jé, copak to támhle leží? Má to ocásek, jú, a i ouška. A má to i přední a zadní nožičky. No ne! To je snad taky pejsek! Utíkám k tomu. Začnu to očmuchávat. Jé, ono se to hýbe! Leknu se. Běžím od toho. A ono se to pořád hýbe. Najednou někdo přijde. Položí mi na zem misku toho dobrého bílého. Běžím k tomu a ponořím do toho čumáček. Jé, ouha! Ten pejsek se zvedne a jde k té mé misce s tím bílým. Přiblíží se k tomu a ponoří do toho tlamičku i s čumáčkem. Zavrčím na něj. Co si to dovoluje? Hafan jeden! On se na mě podívá a začne na mne štěkat. Já se rozzlobím. Zavrčím na něj a začnu také štěkat. Najednou ten někdo přijde. Chytne toho druhého psa za zátylek a nese ho pryč z místnosti. Pes začne štěkat, vrčet a všelijak se kroutit, aby ho ten člověk pustil. Člověk ho vynese pryč s velikým štěkotem. Já se otočím. Pyšně utíkám k misce toho bílého a začnu to hltavě pít. Potom se oklepu a utíkám na výzvědy.

Kapitola druhá, Dášeňka na výzvědách

Prvně se porozhlédnu po místnosti. Jú, a hele! Támhle jsou ty tvrdé, jak tomu lidé říkají, schody. Utíkám k tomu. Začnu se sápat na ten první. Ale uklouznu a udeřím se do čumáčku. AU! Začnu kňučet. Po chvilce už na to ale úplně zapomenu, protože vidím, že nahoře, nad těmi schody je kotě. Okamžitě se za ním rozeběhnu. Kotě se lekne a utíká pryč. Najednou se mi skvěle podaří dostat se nahoru do schodů a už mi zbývá jen ten poslední. S velikou námahou se dostanu i přes něj.
Hned běžím za kotětem. Jé, ale ono tu není. Ale za to je tu mnoho jiných zajímavých věcí. Třeba taková hlučná věc. Taková věc, která pořád něco říká. Pak tam někteří pejsci, nebo kdo to je, pořád něco zpívají a jsou hluční. (rádio.) Začnu na to štěkat. Ale ono si to klidně pořád mluví a zpívá. Rozzlobím se na to. Začnu na to vrčet a hlasitě štěkat. Pak na to skočím. Ono to ale pořád mluví! Pořádně se do toho opřu a ono se to převalí. Trochu to zarachotí. Naposledy na to naštvaně štěknu a se zvednutým ocáskem odkráčím pryč. Najednou mě ale něco prudce udeří do hlavy. Byly to hrábě. Ty už znám od bývalého pána. Začnu hlasitě kňučet a rozzlobeně vrčet na ty hrábě. Hrábě na to nic neříkají. Mlčí. Ale tu si vzpomenu na to kotě. Rozběhnu se v té tmě někam hledat kotě.

Kapitola třetí, Dášeňka a kotě

Najednou uslyším mňoukání. Podívám se za sebe. Je tam to rezavé kotě. Je na něj lépe vidět. Rozběhnu se za ním. Kotě utíká a utíká a já odvážně běžím za ním. Kotě běží někam, kde já to ještě vůbec neznám. A kotě se najednou zastaví u okna. Podívá se na mě a zasyčí. Já na něj rozzlobeně vyštěknu. Začnu vrčet. Kotě začne vztekle mňoukat a prskat. A najednou se ke mně obrátí zády a skočí z toho okna. Mám v plánu také skočit, ale podívám se z toho okna a zatočí se mi hlava. Je to hrozná výška. Naštvu se. Kotě se mi totiž začne dole vysmívat. Pak utíká k plotu a přeleze přes něj. Já začnu štěkat. Otočím se a utíkám zase pryč. Snažím se najít ty schody, ze kterých se dá zase dostat do té bílé místnosti. Ale marně. Leknu se. Všude je tma. Najednou ale uslyším nějaké tlumené volání. Zaostřím. Slyším volání nějakého člověka. A pak nějaké štěkání. Rozeběhnu se po zvukách. Běžím a běžím a hlasy jsou hlasitější a hlasitější. Až v nějaké dáli uvidím trochu světla a stín pejska. Zajásám. Rozběhnu se za tím světlem. Mám velikou radost. Je to čím dál tím blíž. Ale najednou mě zase něco prudce udeří do hlavy. Převalím se na záda. Byly to zase ty hrábě. Už na ně neštěkám. Jen se zvednu a pomaleji s kňučením utíkám za tím pejskem. Už jsem skoro u něj, ale najednou mě někdo chytne a vynáší do toho světla. Byl to zase nějaký člověk. Mám radost, ale začnu na něj vrčet, ať mě pustí. Člověk mě pustí a dá mi do misky pod nos trochu toho bílého. Druhý ten pes se k tomu ale také rozběhne. Ponoří do toho čumáček a tlamičku. Začnu na něj vrčet a štěkat. Pejsek se na mě podívá a začne také hrozivě štěkat a vrčet. Tak na sebe štěkáme a vrčíme, ale najednou mě někdo chytne a nese mě k nové misce s tím bílým. Začnu z toho hltavě pít. Mám radost, že už nejsem v té děsivé tmě.

Kapitola čtvrtá, Dášeňka na zahradě

Když dopiju to dobré bílé, utíkám ke dveřím. Dveře z bývalého domova nemám ráda, a proto k nim jdu opatrně. Dveře jsou otevřené. Vyběhnu jimi a utíkám před tím druhým pejskem. Utíkám a utíkám a najednou jsou přede mnou další dveře. Ty jsou však jen pootevřené. Pomalu je čumáčkem otevřu a jen tak tak utíkám jimi před tím druhým psem. Najednou jsem na kluzké a ledové podlaze, která zebe do tlapek. Začnu kvičet, ale jako odvážný pes to vydržím a co nejrychleji utíkám otevřenými dveřmi ven do zahrady. Tam je ten plot, který přelezlo to kotě. Začnu na to kotě štěkat, protože je pořád ještě na stromě. Kotě začne kvičet a pištět, prskat, syčet a zuřivě mňoukat. Naštvu se, začnu vrčet a hlasitěji štěkat a drát se přes plot na druhou stranu. Kotě sleze ze stromu. Utíká po trávě za dům, který je na té zahradě. Naštvu se. Ještě, aby mi to kotě tak uteklo! Zatím mě doběhne ten pes. Asi pochopí, že štěkám na kotě, a začne štěkat a vrčet také. Kotě už není vidět. Najednou ale za námi běží náš pán. Lekneme se. Chytne nás a nese nás domů. My začneme zuřivě štěkat a vrčet. Člověk něco říká.

Kapitola pátá, Dášeňka na procházce

Když nás náš páníček donesl domů, vzal cosi do ruky a začal to přidělávat za ten provázek, co má ten druhý pes kolem krku. Psovi to obzvlášť nevadilo. Pak přišla řada na mě. Páníček ale uchopil do ruky něco jiného a začal mi to vázat kolem krku. Začnu vrčet. Různě se kroutit, ale páníček to nevzdává. Nakonec se mu podaří mi přivázat ten hrozný provázek kolem krku. A pak ale ještě vezme do ruky to, co vzal na toho druhého pejska a začne mi to přidělávat za ten hrozný provázek kolem krku. Nelíbí se mi to. Odvážně bojuji s mým neodbytným páníčkem a nenechám si nic takového líbit. Páníček mne ale chytne do rukou a než stačím mrknout, tak mi přidělá ten provázek za ten provázek kolem krku, stejně jako tomu druhému pejskovi. Pak nás oba chytne za ten provázek a vede nás na zahradu.Nelíbí se mi, že nemůžu jít, kam chci. On totiž pevně drží ty provázky a vede nás ze zahrady na silnici. Na silnici jsou různé domy a u nich zahrady s dalšími psy, kteří na nás začnou štěkat. My se na ně také rozštěkáme a oni začnou vrčet a zuřivě se točit. My na ně začneme také vrčet. Ale páníček s námi trhl, abychom přestali. My se s druhým psem rozeběhneme za těmi psy, kteří na nás tolik vrčí. Ale páníček nám to nedovolí. To už mě opravdu naštve. Přiběhnu k němu a kousnu ho do nohy. On zakvičí a přitáhne si mě k noze. Pleskne mě. To se mi nelíbí. Začnu na něj vrčet, ale brzy na to zapomenu, protože ostatní psi na nás začnou zase štěkat a vrčet. Po nějaké době už si jich přestaneme všímat. Jdeme na kopec na louku. Náš pán nás tam dovede a oddělá nám ten provázek z toho hrozného provázku, který máme kolem krku. Radostně se rozběhnu na kopec a začnu hlasitě štěkat. Totéž udělá i ten druhý pes, který už je vlastně skoro můj kamarád.

Kapitola šestá, Mytí

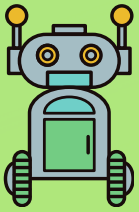
Když jsme se pořádně vyběhali, běželi jsme se napít k potůčku. Najednou k nám ale přijde náš pán a zase nám přidělá ten hrozný provázek. A vede nás domů. Ze začátku se zase vztekám, pištím, ječím, štěkám hlasitě a vrčím. Sešli jsme s kopce a utíkali co nejrychleji z lesa, abychom zase viděli ty uštěkané psy. Když jsme došli domů, pán nás vzal a oddělal nám oba ty strašné provázky. Pak ale vzal toho druhého psa a strčil ho do takové divné mísy. Pak vzal něco do ruky a spustil na něj vodu. Psovi to nijak zvlášť nevadilo. Pán ho vyndal, utřel nějakou divnou látkou a pak vzal mě. Mně se to nelíbí. Začnu se vztekat a vrčet. Pán mě ale rychle pustil do té divné mísy a pustil na mne vodu. To se mi hrozně nelíbí. Začnu štěkat, pištět a vrčet. Náš pán mě ale po chvíli vyndá a také usuší tou divnou látkou, u čehož se musím také hodně naštěkat a vybojovat. Pak nás vezme a položí na zem do takového pelíšku. Sám si lehne na nějaké dřevo pokryté také hustou látkou. Už jsem unavená. Lehnu si do pelíšku a zavřu oči.

Kapitola sedmá, Jaké to bylo v noci

Ze spaní mě a pejska v noci probudilo vysoké vytí. Leknu se. Jdu se podívat k oknu. Chce se mi spát. Ale vidím, že různí psi na zahradě vyjí. Začnu tedy také výt. Ale našemu pánovi se to moc nelíbí. Probere se a chytne nás a uloží do pelíšku. Začne nám vyprávět pohádky. Pohádka pro Dášeňku Víš, Dášeňko, jsem rozespalý a nevím, co ti vyprávět. No, tak něco prostého. Tak třeba O masové chaloupce. Tak poslouchej, Dášeňko. Byli jednou jedni kamarádi. Byli to psi. Jeden se jmenoval Voříšek a druhá se jmenovala Jitřenka. Voříšek byl Vořech, míšenec vlčáka a kolie. Měl čistou hnědou barvu. A Jitřenka byla čistokrevný retrívr. Měla skoro zlatou krásnou barvu. No, a jednoho dne se rozhodli, že půjdou zahrabat kost. Vydali se odpoledne. Pro jistotu si důkladně označkovali každý strom. No, však jsou to psi… došli na paseku a zahrabali kost. Když se vraceli zpátky, řekli si, že si to vezmou druhou cestou, ale byli ospalí a nedošlo jim, že si to neoznačkovali. A když už byli skoro doma, začalo se stmívat. Voříšek a Jitřenka už skoro vůbec neviděli na cestu, a proto se rozhodli, že se vrátí na louku a odtamtud půjdou stejnou cestou domů. Ale už ani nevěděli, kudy na louku. Zkrátka zabloudili. Ale Voříška napadlo, že když poběží k potůčku a odtamtud se podívá do dálky, že třeba uvidí alespoň nějaké světlo, ke kterému by mohli dojít a odtamtud jít na louku. Že je prý od potůčku všechno vidět. Jitřenka nebyla vůbec proti. Proto běžel Voříšek k potůčku a odtamtud se podíval do dálky. A také, že uviděl malinký záblesk bílého světla. Zajásal. Řekl to Jitřence, která měla také radost. Oba se tedy vydali podél potůčku za světlem. Šli a šli a světlo se k nim postupně přibližovalo. Až nakonec došli k malé chaloupce na kraji lesa pokryté samým masem a salámem. Voříšek a Jitřenka se oblizovali až za ušima. Nevydrželi to a vyškrábali se na střechu chaloupky. Tam se s chutí pustili do salámu a do masa. V domku ale bydlela stará kočka, která byla zlá a byla to zlá čarodějnice. Zrovna vařila lektvar zapomnění, ale najednou uslyšela mlaskání nad hlavou. To ji trochu vyplašilo, pak se ale podívala ven a celá zrudla. Rozzuřila se a začala na pejsky křičet a koštětem je vymetat ze střechy. Pejsci to nečekali. Vylekali se a rychle seskočili ze střechy a uháněli, co jim nohy stačili, aby rychle utekli před čarodějnicí. Stará kočičí čarodějnice je ale dohonila a chtěla je za trest, že jí jedí střechu nad hlavou, celé zmočit, aby jim byla zima a už si toto příště ušetřili. Chytla proto pejsky za ocas a strčila je do potoka. Pejsci do potoka ale nespadli, chytli se za ruce a potok jen tak tak přeskočili. Čarodějnici to naštvalo. Skočila přes potok za pejsky, ale ti do ní strčili při přeskoku a čarodějnice sebou plácla do vody. Zrovna začínalo pršet. Ve vodě byl velký proud a čarodějnici voda unesla. Pejsci celí šťastní zase přeskočili potok a utíkali domů. Tohle už byla ta správná cesta.

TAK, DÁŠO, UŽ SPÍŠ?

O vítězství v literární soutěži na téma Karel Čapek v kategorii 10+ se dělí Eva Osičková (11 let) z gymnázia Chodovická a Martin Filípek, žák 6. třídy FZŠ Chodovická.

Protože dámy mají přednost, uvádíme jako první příspěvek Evy Osičkové. Svůj detektivní příběh nazvala

„Hipolit Hrncibuch“.

Byl krásný letní den. Slunce příjemně hřálo a třináctiletý chlapec Hipolit se vydal na výpravu do lesů. Znal je jako své boty, byly krásné jak v zimě, tak v tomto teplém období. Dříve do nich chodil se svým otcem, ale ten se teď kvůli rozpadu manželství s Hipolitovou matkou odstěhoval a nechal v bydlišti syna samotného. Bývávalo krásně, když se spolu honili přes pole a lesy. Když lezli po stromech, poznávali zpěvy ptáků. A jiné kamarády chlapec neměl. Všichni ze třídy se mu vysmívali za jeho jméno – Hipolit Hrncibuch. Dříve se tomu i dokázal zasmát, ale brzy ho to přešlo. Raději se vyhýbal všem možným seznamováním, jen aby se nemusel představovat. A přitom to byla snad jediná chyba! Kdyby každý jen nekomentoval jeho směšné jméno, jistě by ocenil jeho loajální povahu a chuť do života. Kromě toho byl i docela pohledný. Měl veliké zelené optimistické oči, malý nos obklopený spoustou malinkých pih a nepříliš výrazné zrzavé vlasy. Obvykle nosíval tmavé oblečení a své oblíbené tmavě zelené tenisky. Strýc mu je koupil již před několika lety o něco větší, aby mu déle vydržely, ale on sám už cítil, že z nich pomalu, ale jistě vyrůstá. A kdo ví; třeba by stejně tak vyrostl z her, které v minulosti prováděl s otcem. Nebylo jednoduché se vypořádat s tím, co se stalo.

S pohledem upřeným před sebe do obilného pole Hipolit vzpomínal na minulost a přemítal nad budoucností. Ač se to nezdálo, ta ho trápila možná mnohem víc. Za malou říčkou, kde začínal les, se některá místa stávala cílem mnoha bezohledných lidí. Pokřikovali tam na celé kolo a odhazovali spoustu odpadků. Inu; nebyl to pěkný pohled! Pro něj to byla přímá rána do srdce, protože právě zde přebývala veliká část jeho minulosti. Znal tam každý kout, každou skulinku a věděl, cokoliv se kde šustlo. A tak mu nemohlo uniknout, že se tam zabydlela parta neodrostlých dospěláků. Bylo jim něco málo přes dvacet. Sice to nevěděl jistě, ale raději je blíže nezkoumal, docela se jich totiž bál. Dnes už tomu ale bylo jinak. Poslední dobou po nich spíše naopak pátral. Chtěl se dozvědět, kdo doopravdy jsou a prásknout to jejich rodičům. Pořád ale přemýšlel nad tím, jak to udělá, aby se nedozvěděli, kdo to na ně řekl.

Hipolit se přestal dívat na obzor. Po pěšině vedoucí podél pole se vydal k řece. Pod nohama mu praskala uschlá stébla trávy a neposlušné vlasy mu čechral slabý letní vítr. Říčka měla na dně krásně osvícené oblázky. Bylo pěkné se dívat, jak čistá voda v potoce nekonečně teče a vytváří tak příjemný bublavý zvuk. Chlapec znal místa, kde se říčka dala nejlépe přeskočit. Než byste řekli švec, už byl na druhé straně a mířil do zelených lesů. Do té doby byl obklopen spoustou teplé sluneční záře, ale to se, hned poté, co vkročil do stinného lesa, změnilo.

Vytvořila se tak taková tajemná atmosféra. Až na zpěv ptáků bylo v lese naprosté ticho. Hipolit měl tohle ticho rád, připomínalo mu jeho zážitky. Někdy měl pocit, že do lesa nikdo ze vsi nechodí, a tak ho měl často jen pro sebe.

Když už tam někdo byl, tak to byli jeho spolužáci, myslivec, anebo ti nezdvořáci, co tu pohazovali odpadky. Obvykle mu nevadilo, když se šel lesem kochat někdo jiný z vesnice, ale ti darebáci mu vadili až běda. Když šel chlapec lesem, silná vrstva jehličí způsobovala, že jeho kroky skoro nebyly slyšet. Konečky prstů jemně pohladil kůru stromu, který právě míjel. Byl to jeho první strom v tomto lese, na který kdy vylezl. Z jeho koruny měl přehled o všem, co se v jeho úrovni stalo, ale od té doby, co si tam udělala hnízdo sojka, se tam už nikdy nepodíval.

Hipolit zamířil ke svému oblíbenému místu. Byl to druhý tok řeky. Na dně koryta byl žlutý jíl, takže to na slunci vypadalo, že je ve vodě zlato. Ale stejně tak, jak to tu bylo krásné, to tu také bylo nebezpečné. Nedaleko odtud se nacházelo jedno z míst, kam ti zloduši chodili. Jak už tu ale bylo zmíněno, Hipolit se jich dnes nebál. V krvi mu kolovalo odhodlání vystrnadit ty lidi z lesa. Zamířil tedy k místu, kde se často scházeli. Byla to neveliká paseka, kde to bylo, jak musel Hipolit uznat, docela útulné. Světla sem proniklo tak akorát dost, aby to tu působilo magicky. Mech tu pokrýval celou plochu a pařezy byly tak akorát dobré na sezení. Ale tak to tu vypadalo dřív – teď už to tu byl samý obal od brambůrků, plechovky, PET lahve, staré matrace, kelímky, plastová víčka, pružiny, kartonový obal od mléka, cigarety, plastové sáčky, skleněné láhve, brčka a jiné věci patřící do koše. Mech byl tak podupaný, že na některých místech byl dokonce odtrhnutý úplně a místo něj byla vidět samotná půda. Ale i když to tu vypadalo velice opotřebovaně, nikdo kromě něho tu nebyl. Hipolit si sednul na jeden z pařezů a sklopil hlavu. Pod malou vrstvou hlíny si povšimnul kovového zapalovače. Sám pro sebe se zamračil. Náhle bylo o důvod víc se těch rošťáků zbavit. Mohli to tu přeci celé zapálit!

Hipolit se rozhodl jít o další kus dál, směrem od řeky. Právě tam končil les a začínalo hráškové pole. Chlapec se pro jeden shýbnul a po vyloupnutí z lusku si jednu syrovou bobulku strčil do pusy. Takto čerstvé hrášky měl nejradši.

Náhle upoutal jeho pozornost ostrůvek lesa uprostřed pole. Obyvatelé vsi, kteří tam byli, říkali, že je to tam moc nebezpečné a že by se tam nemělo chodit. To stejné tvrdil i Hipolitův otec. „Tam, kde to lidé nedoporučují," říkával, „odtamtud se drž raději dál." A taky že se odtamtud držel dál! Možná ne vždy poslechl dospělé, ale na rady svého otce dal. Vlastně to nebyl ani tak jeho otec, jako člověk jeden z mála, který se s ním bavil.

Jak tam tak přežvykoval sladký hrášek, uslyšel za zády povědomý zvuk repráku a hlasy nápadně podobné těm, které tu poslední dobou slýchával až příliš často. Ano, byli to lidé pohazující odpadky! Hipolit se otočil, že to vezme podél pole, ale odtamtud šla další parta. A jiná cesta nebyla, byl obklíčen! Chlapec zpanikařil. Horlivě přemýšlel, co dál. Jediná záchrana, kterou teď viděl, byla vydat se přes pole, což také vzápětí udělal. Utíkal, seč mu nohy stačily a při tom na poli způsobil mnoho škody. Bylo mu líto těch všech těch hrášků, které cestou polámal, ale když holt člověk utíká před zlými lidmi, tak musí alespoň něco málo obětovat.

Hned co vkročil do onoho území, obklopila ho jakási tajemná atmosféra. Nikdy v životě na tom místě nebyl a navíc bylo v takovém temném stínu. Srdce mu bušilo, že bylo slyšet na míle daleko. Vystrašeně si prohlížel okolní krajinu. Náhle se však z keře opodál ozvalo podivné zašramocení. Hipolit ve vzduchu cítil adrenalin. Tryskem se rozeběhl hlouběji do lesa. Obvykle tak tichý chlapec porážel vše, co mu přišlo do cesty. Sám nevěděl, co se to s ním děje. Běžel, jak mu to nohy dovolily. Zastavil se až pod velikým košatým stromem, kde začal konečně zhluboka dýchat. Náhle ho však začalo zajímat prostředí, ve kterém se právě ocitl. Okolo neviděl žádné odpadky, jen ušlapanou zem. Vypadalo to, že se tu někdo usídlil. A ten strom – Hipolita hned napadlo, jak dobře by se po něm lezlo. Jak tak chlapec zkoumal okolí, nevšimnul si, že ve větvích toho košatého stromu se kdosi skrývá. Prohlížel si ho skrz zamračené oči a něco si pro sebe mumlal. Když vtom – bum, bác! – na Hipolita se ze stromu svalila jakási lidská bytost.

„Ty neřáde!“ křičela na něj. „Už tě mám!“ Hipolitovi chvíli trvalo, než zpracoval, co se právě stalo, ale poté si s úlevou všimnul, že dívka, která ho právě svým tělem přitlačila k zemi, není o nic víc starší, než on sám. Dívala se na něj svýma stejně vystrašenýma pomněnkovýma očima. Měla malý nos a plná ústa, kaštanově hnědé vlasy dlouhé něco málo pod ramena si sepnula do dvou culíků tenkými větvičkami vrby. Na první pohled Hipolit poznal, že tu žije už značně dlouho. Napovídalo tomu například její poloroztrhané oblečení, které nevypadalo dvakrát vábně. A boty neměla vůbec.

„K-k-kdo jsi?“ zeptal se chlapec a s údivem zjistil, že koktá.

„Ty nejsi jeden z těch lotrů?“ zeptala se ta dívka místo odpovědi a bylo vidět, že se jí ulevilo, když Hipolit na znamení nesouhlasu zavrtěl hlavou.

„Taky je hledám,“ odpověděl. „Vlastně už jsem je našel.“ A ukázal na cestu, odkud přišel. Až teď se k holčině donesl jejich rámus.

„No jasně! Já je přetrhnu!“ a odvážně vykročila směrem k nim. Ale opravdu jen vykročila, k většímu činu se neodhodlala.

„A jak ti říkají?“ řekl stále ještě šokovaný Hipolit.

„Věř mi – to nechceš vědět!“ sklopila hlavu ta dívka, ale když viděla chlapcův nedočkavý pohled, sklopila hlavu a přeci jen řekla: „Housenka Emanuel.“ Hipolit měl co dělat, aby se nerozesmál, ale věděl, že to není nic příjemného a tak se udržel a neudělal to.

„Ale to není tvé pravé jméno, ne?“ pokračoval.

„Ne, ale všichni, kdo vědí, že existuju, mi tak říkají,“ řekla. „Mé skutečné jméno je Emanuela Housenková, ale to už je teď každému jedno. A kdo jsi vůbec ty?“ a když viděla, že se do toho chlapci nijak zvlášť nechce, dodala: „Neboj se, nebudu se ti smát.“ To mu trochu dodalo odvahy.

„Hipolit – Hipolit Hrncibuch,“ řekl nakonec. Emanuelu to tak dostalo, že se, ačkoliv se snažila ze všech sil, rozesmála. Hipolita to trochu mrzelo, ale už byl zvyklý, takže ji nechal, ať to ze sebe dostane.

„Promiň,“ omluvila se, když ji to přešlo.
„To nevadí, já se taky někdy směju, když uslyším své jméno,“ usmál se Hipolit. Sice to nebyla pravda, ale nechtěl, aby se cítila špatně.
„Pojď, ukážu ti můj byteček.“ Řekla Emanuela na usmířenou a už ho táhla za ruku, aby šel za ní na strom. Ochotně poslechl a hbitě se vyšvihnul do větví. Když vystoupali do dostatečné výšky, na kmeni se objevila docela dost veliká dutina. Pohodlně se do ní obě dvě děti vešly. V patře, kam se právě Hipolit díval, bylo skoro prázdno. Nacházela se zde pouze polorozpadlá židle a starý časopis ležící na zemi.
„No tak pojď!“ pobídla ho Emanuela. On se nenechal dvakrát přemlouvat a vešel. Zrovna když začal přemýšlet, jak v takovéto malé místnosti může někdo bydlet, dívka vlezla do díry v podlaze. Do této chvíle si jí nevšimnul. Když zjistil, že pod ním je ještě další patro, začalo to tu vypadat docela útulně. Pomalu se dal za Emanuelou po žebříku dolů. Ale toho hned zalitoval. V pokoji byla strašná tma. Tedy vlastně jen do té chvíle, když dívka rozsvítila, nebo spíše škrtnula zápalkou a světlo následně přenesla na petrolejku, která se nacházela na malém stole uprostřed místnosti. Nikde tu nebylo vymalováno, ale zato byly od stěn až po strop vyryty podivné ornamenty. Bylo vidět, že je dívčina dělala sama. Emanuela si všimnula, že si chlapec prohlíží její dílo a pochlubila se: „To jsou všechno moje zážitky. Když se mi něco přihodilo, vyryla jsem to sem do kůry.“ To mohla být pravda. Když jste se na jednu z kreseb podívali pořádně, viděli jste v ní obyčejné příhody v lese. Na jedné například bylo zachyceno, jak Emanuela trefila šiškou veverku.
Dívka se na Hipolita dívala pohledem: Tak co ty na to? Když to chlapec zpozoroval, hned pokýval hlavou: „Máš to tu docela… útulné.“ Bylo vidět, že čekala větší chválu, ale nic neřekla.
„Ale k věci,“ zvážněla. „Chtěla bych, abychom spolu probrali ty darebáky, kteří nám tu narušují atmosféru.“ Hipolit teď také nahodil vážnější výraz. „Co navrhuješ?“
„Nó…“ zamyslel se chlapec. „Co třeba je nahlásit policii?“
„No tak to v žádném případě!“ zbledla Emanuela. „Policajti by mě tak akorát strčili do sirotčince!“ a vzápětí si dlaněmi zakryla ústa.
„Jo,“ nahrbil se chlapec. „A proč vlastně v tom sirotčinci nejsi? Nikde tady tvoje rodiče nevidím,“
„Já…“ sklonila hlavu. „Ale slib mi, že to nikomu neřekneš.“
„Slibuju,“ řekl upřímně chlapec.
„Víš…“ řekla Emanuela. Pořád ještě váhala. „V šesti letech mi umřeli rodiče. A já jsem… nechtěla do sirotčince. Jednoduché, ne?“ Hipolit pozdvihnul obočí. Jeho strýc s tetou totiž místní sirotčinec vlastnili a důkladně si všímali toho, jak se k dětem v něm chovali. Nemusely proto skoro vůbec pracovat a žilo se jim možná i líp než dětem s rodiči.
„No tak dobře…“ povzdychla si Emanuela. „Je tam jedna holka, se kterou jsem se poprala do krve a od té doby jsme úhlavní nepřítelkyně. Ona ode mě utržila rozkousnutý ret a já od ní zlomenou nohu.“

„Dobře…“ odlepil od ní chlapec oči a upřel svůj, krapet vystrašený, zrak ke stropu. „Nějaký jiný návrh?“ změnila dívka rychle téma. A tak se dohadovali o vystrnadění těch lotrů celé hodiny a hodiny, až si Hipolit vzpomněl, že už by měl jít domů. Proto se s Emanuelou rozloučil a s úsměvem z toho, že má novou a snad i úplně první kamarádku, odešel. Jen tak tak to stihnul domů na večeři.

Druhý den ráno Hipolit nemeškal a hned zrána se vydal do lesa. Cestou se ale ještě stavil v obchodě poblíž jeho domu a koupil z vlastního kapesného pár banánů a jablek. Bezstarostně pak uháněl přes louky, lesy a pole s jediným cílem: dostat se do tajného úkrytu v lese za svou novou kamarádkou. Ta už na něj nedočkavě čekala a moc ji potěšilo, když viděla takové pořádné sousto jen pro ni. Poté, co se najedla, ihned s Hipolitem začala diskutovat o svém plánu, který za noc stihla vymyslet.„Nechápu, že mě to nenapadlo dřív. Myslím, že by to mohlo zafungovat, protože mi to zatím vždycky prošlo. Proto to tu také zatím nikdo neobjevil.“ Chlapec nastražil uši a zaujatě naslouchal. Emanuelin návrh byl důmyslný a, jak sama řekla, také osvědčený.

„Mám dotaz,“ zvedl mírně ukazováček. „Mohl bych ti zítra přivést jednu kamarádku? Myslím, že by nám hodně pomohla.“ Jistě, nebyla to ve skutečnosti kamarádka, ale sestřenice, ale to teď nebylo důležité.

„Jsi si jistý, že nás neprozradí?“ optala se Emanuela.

„Naprosto,“ prohlásil sebejistě Hipolit.

„Dobrá tedy. Už se těším!“

„Máš taky na co! Těším se, až vás seznámím.“ A nazítří se tak také stalo. Hipolit se domluvil se svou sestřenicí, která ochotně souhlasila. Vše šlo jako na drátkách až do chvíle, než přišla řada na seznámení. Obě dívky proti sobě stály s otevřenými ústy a vyděšenýma očima.

„T-to j-je… Kateřina?!“ dostala ze sebe Emanuela. Její nová společnice se mezitím stihla vzpamatovat z toho šoku.

„Docela mě udivuje, že je někdo tak blbý na to, aby dobrovolně žil v takovém…“ zkoumavě si prohlédla krajinu. „…sice krásném, ale tak divokém prostředí! Oh, co to povídám! Ty jsi schopna všeho!“

Emanuela už už chtěla něco namítnout, ale přerušil ji Hipolit. „Vy se znáte?“

„Jistě,“ řekla bez váhání Emanuela, aniž by odtrhla své zamračené oči od Hipolitovy sestřenice. „To ona je ten důvod, proč jsem teď tady a nežiju jako normální člověk! Nenávidím ji do morku kostí!“

„Já jsem vlastně docela ráda, že žiješ tady,“ Hipolit se na Katku vděčně usmál. „Když jsi tu, už nikdy nebudu potřebovat kvůli rozkousnutému rtu do nemocnice!“

To už chlapec nevydržel a vmísil se do hovoru: „Holky, nevěděl jsem, že střetnutí vás dvou bude takhle… tragické. Kačka je tu proto, aby nám pomohla s plánem. Vím, že to tu má taky ráda a kdybychom to tu zachránili bez ní, nikdy by nám to neodpustila. Teď máte obě dvě šanci ukázat, že je pro vás důležitější les, než vaše staré spory!“ Dívky se na sebe zamyšleně podívaly a vzápětí musely uznat, že by to takhle nešlo. Emanuela

natáhla ruku směrem ke Kateřině a s úsměvem řekla: „Mír?“ Na tuto chvíli Hipolit čekal. Když viděl, že i sestřenice podání ruky opětovala, úleva mu pokryla mysl.

„Dobrá, skvělý tah. Teď je třeba vysvětlit Kačce náš plán. Co ty na to, Em?“ Podíval se na Emanuelu, která mu úsměvem naznačila, že je pro.

Tak tedy začali probírat a zdokonalovat plán. Katka byla překvapená, že už ho mají tolik promyšlený, a když se dozvěděla, že s ním přišla Emanuela, hned jí přišla o něco sympatičtější a i ona se se svojí bývalou úhlavní nepřítelkyní překvapivě sblížila. A jelikož Hipolitův plán byl ty dvě dát zase do kupy, docela mu to vycházelo.Další den večer se všichni kamarádi sešli opět v onom lese u velkého stromu. Byla už tma a na nebi se objevila malá zářící světélka. Naši mladí hrdinové však neměli čas na to, aby si je prohlíželi. Museli zachránit celý les. Pokud se zde přesně podle plánu objeví darebáci s odpadky, započne dlouho očekávaná událost. „Nezapomeňte,“ řekla Emanuela šeptem. „Držte se plánu,“ Ostatní místo odpovědi tiše přikývli.

V Hipolitovi by se krve nedořezal. Po pěšině kráčela partička hlučných lidí. Podle chlapcova počítání jich bylo něco kolem dvaceti. Hipolit si byl vědom, kolik hříchů zde provedli a o to víc se jich také bál. Když je tak pozoroval z bezpečného křoví, zmocňoval se ho strach. Holky navíc odešly na smluvené značky, takže tu na to byl sám.

Když ti darebové zamířili k pasece, zakročil. Vypravil ze sebe ten nejděsivější zvuk, který kdy sám slyšel. Pokusil se napodobit vytí krvežíznivých vlků. Cítil, že to na nich něco zanechalo, protože vypnuli hlasitou hudbu z repráku a začali si mezi sebou cosi šuškat. Poté, co svůj zvuk chlapec zopakoval ještě jednou, se sebrali a odešli na jiné místo. Přesně, jak se očekávalo – zamířili k malé louce u pole, kde měli své další sídliště. Jediné, co podle dokonalého plánu nešlo, byla trasa, kudy se tam vydali. Tam v těch místech se totiž ukrýval Hipolit. Neměl dost času na to se přemístit, šli totiž značně svižným krokem.

„Tak kdepak je ten darebák, co si tu hraje na vlka?“ řekl ironicky jeden postarší kluk z party. Hipoliovi ztuhla krev v žilách. Dobře věděl, že hledají jeho. Byla jen otázka času, než ho najdou. A jelikož se rozmístili kolem jeho keře, neměl kam utéct. Byl v pasti.

„Tady je!“ uslyšel za zády a cítil, jak ho někdo tahá za límec. Když to ostatní slyšeli, udělali kolem něj kruh. Vypadali jako opravdoví vlci číhající na svou kořist.

„Kdo to je?“ zeptala se jedna z holek z party.

„Netuším, ale vypadá docela odhodlaně, myslím, že nás odsud chce vystrnadit,“ odpověděl puberťák, který vypadal jako vůdce. „Bude nejlepší zbavit se ho,“ dodal. Chlapec nevěděl, jestli má něco říct, nebo hrát mrtvého. Ale ani jedno by nepomohlo, tak zůstal tak, jak byl.

Najednou se z větví něco sneslo na zem. Byla to Emanuela, která přišla Hipolitovi na pomoc. Asi ale neměla promyšlené, jak zakročí, protože se snažila nohama oddělit svého kamaráda od toho, kdo ho držel.

„A vida!“ provokoval kapitán. „Housenka Emanuel! To jsem si mohl myslet! Dlouho jsme se neviděli, nemyslíš?“

„A dlouho se zase neuvidíme, myslím,“ zareagovala drze.

V Hipolitovi se také probudila odvaha a řekl: „Mno… Myslím, že na to jdete špatně. Když jsem byl tak starý jako vy, také jsem sem chodíval. Ach, ty časy!“ Chtěl jen otupit jejich pozornost, ale asi to dostalo i Emanuelu, protože ztuhla jako socha. Nikdy by do něj neřekla, že… Vtom na ni Hipolit spiklenecky mrknul. Nato se rozeběhnul a vytvořil si uličku mezi udivenými puberťáky. Jeho kamarádka hned pochopila, o co jde a k útěku využila stejného prostoru jako on. Za nimi!“ zavelel vůdce party. A tak se ze záchrany lesa vyklubala pekelná honička. Když Kačka získala přehled o situaci, začala utíkat s nimi. Pak ale uznali za vhodné, aby běžel každý sám a rozdělili se. Hipolit to vzal podél pole, Kateřina loukou a Emanuela si to namířila středem lesa.

Už hezkých pár minut utíkali, ani nevěděli kam. Hipolit to měl snad nejtěžší, protože měl pod nohama hodně věcí, o které se dalo zakopnout. V uších mu skučel vítr a začínala mu být trochu zima. Kromě toho měl v suchém krku obrovský knedlík. Na chvíli se zastavil a hlasitě oddechoval. Všimnul si, že v dálce asi padesáti metrů na něj číhá jeden člen party. Otočil se tedy a běžel zpět.

Ještě několikrát byl však nucen změnit směr, jelikož mu v cestě stál někdo z party vetřelců. A tak se dostal až do míst, kde se to puberťáky jen hemžilo, a tak se otočil a přitom, když zkoumal, jestli někdo není za ním, couval za sebe. Náhle však do někoho narazil zády. S výkřikem strachu se bleskurychle otočil a s velikou úlevou zjistil, že to je jen Emanuela a také k nim spěchá Kačka. Obě dívky však nevypadaly zrovna nejklidněji a Hipolit za malou chvíli zjistil, proč – jeho kamarádky totiž pronásledovali puberťáci až sem. Nyní byli všichni tři obklíčeni. A ta postarší partička, která se na ně takto spikla, se pomalu přibližovala jako rybáři, kteří nechtějí vyplašit svou kořist.

„Jste v pasti,“ oznámil jim velitel. Hipolit chtěl drze poznamenat, že to už poznali, ale přes ten obrovský knedlík v krku se nedalo kloudně mluvit. V hlavě si pokusil vytvořit plán, ale jako by se mysl spikla proti němu.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se svého vůdce jeden puberťák z party.

„Vlastně ani nevím,“ přiznal kapitán. „ale nechat je bez trestu nemůžeme.“ Když se velitel zamyslel, Hipolit toho využil a hbitě se vymrštil na větev poblíž a přeletěl přímo nad hlavami puberťáků. Dostal se tak ven z kruhu, ve kterém se dosud nedobrovolně nacházel.

„Hej!“ křikl na něj jeden ze členů party. Vyvolalo to sice zmatek, ale dívkám se utéct nepodařilo a Hipolit neměl žádný plán, jak je dostat ven. Pár lidí ho začalo pronásledovat. Tentokrát si usmyslel, že se jen tak lacino nenechá chytit, ale jeho nohy zmožené únavou říkaly něco jiného. Chtěl sice běžet rychleji, ale místo toho spíš viditelně zpomalil. Kolena se pomalu, ale jistě přibližovala k zemi. Náhle ho napadlo, že by mohl vylézt na strom a vzápětí to také udělal. Pod nohama mu procházeli puberťáci, kteří ho hledali a on ani nedutal. Pomalu z kapsy vytáhnul mobil. Ten začal zářit o sto šest. Chlapec se leknul a div že mu neupadnul. Jasná záře přitahovala nezvané hosty. Hipolit bez váhání snížil jas na minimum a byl v klidu. Původně chtěl zavolat policii, ale vzpomněl si na Emanuelu a hned tu myšlenku opustil. V tu chvíli ho však něco napadlo. Na internetu si vyhledal jeden zvuk a… Lesem se v tu ránu rozezněla policejní houkačka. Puberťákům se hrůzou udělala husí kůže. .

A nebyli sami, koho to vyděsilo, Emanuela totiž začala mít velké obavy, že ji Hipolit neposlechnul. Okamžitě se otočila a běžela do svého úkrytu ve stromě. Schoulila se do klubíčka a čekala, co bude dál. A co udělala Kateřina? Zůstala stát jako socha a i když už Hipolita dlouho znala, nemohla uvěřit, že opravdu zavolal policisty i přes Emanuely jasné ne. Problém byl tedy vyřešen. Puberťáci nevypadali na to, aby sem znovu zamířili, a Hipolit byl díky tomu nevýslovně šťastný. A kdo by také nebyl, vždyť to byl postrach lesa, problém, který se na první pohled zdál jako nevyřešitelný. Ale když zmizel jeden, objevil se další – Emanuela s ním nechtěla ani promluvit. A přes veškerou Kaččinu snahu se toho nevzdala. Jak byla totiž uzavřena ve stromě a bála se vystrčit ven byť jen jedno oko, nemohla vědět, že tam žádná policie není. Když s ní Kačka promlouvala a snažila se jí vervat do hlavy, že to by prý Hipolit neudělal, začala i ona podléhat názoru, že Hipolit jim pomohl z kaluže do bláta. „Ahoj holky," přišel k nim Hipolit. „to jsem je pěkně vyprovokoval, nemyslíte?"

„Ne, nemyslíme!" ohradila se Kačka. „Em šla málem do sirotčince!" ale v tu chvíli, co to řekla, se zarazila. „Em, pořád do toho sirotčince nechceš? Taťka se tam o tebe pěkně postará…"

A i Emanuele došlo, že nyní, když už v něm nemá nepřátele, by se tam mohla nastěhovat. A nakonec také souhlasila.

„Dobře, tak já tedy půjdu za těmi policajty, aby mě tam odvezli," a ze své komůrky vylezla ven dřív, než na to něco stačil Hipolit něco namítnout. „Kde jsou?" a Hipolit nedokázal udržet smích. Vytáhnul z kapsy mobil a pustil onen zvuk policejní houkačky. Z plna hrdla se pak všichni přátelé zasmáli společně.

Dalšího dne se vydala Housenka Emanuel do sirotčince i se svými novými přáteli. Obě dívky byly rády, že se jejich spory vyřešily a kráčely vedle sebe, zatímco Hipolit si tento pocit vychutnával za nimi. Přešli přes pole, přes les a přeskočili průzračný potůček. Prošli vsí až do domu, kde společně se všemi těmi sirotky žila Kateřinina rodina. Kačka slavnostně zazvonila na domovní zvonek, otec ji přivítal s otevřenou náručí.

„Ahoj, Káti, ahoj, Hipolite!" usmál se. „Není to ta dívka, která tě kdysi zranila?" zeptal se s prstem namířeným na Emanuelu.

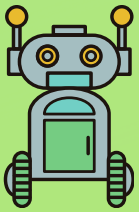
„Dlouhé vyprávění," odbyla ho Kateřina. „pojďme si raději sednout…" a tak se šli posadit na terasu, maminka jim nabídla bábovku a Hipolit, Kačka a později i stydlivá Emanuela se pustili do vyprávění. Majitelé sirotčince vypadali jako moc milí lidé, a tak se na svou dceru ani na nikoho z jejích přátel nehněvali. Místo toho bedlivě naslouchali, jak děti vypráví.

Když kamarádi dolíčili své dobrodružství, rodičům bylo jasné, co se po nich chce. Emanuela si u nich konečně našla nový domov. Stále ji to však táhlo do lesa a protože, jak již bylo zmíněno, majitelé byli hodní, ochotně ji tam vždy pouštěli. S Hipolitem se tam dívky každý týden scházely a strom využili jako klubovnu.

A tak končí příběh o Hipolitovi Hrncibuchovi, jenž si nemohl najít přátele.

Martin poslal také detektivku.
Nazval ji

„Ukradený román“.

Bylo jednou jedno muzeum Karla Čapka. Kdybyste ho spatřili, neviděli byste na něm nic zvláštního. V tomto muzeu se však skrývá velmi tajná věc, o které ví jen málo lidí. Jestliže byste šli do oddělení knih a zmáčkli malé tlačítko v prohlubenině mezi románem Válka s mloky a Slovníkem českých spisovatelů, otevřely by se vám tajné dveře. Vstupte a dvířka se zase zavřou.

O pár kroků dále se nachází další dveře se skenerem otisků prstů. Po přiložení pravého palce vás dveře možná pustí dál. Poslední dveře jsou jednoduše na klíč. Pokud překonáte všechny tyto překážky, dostanete se do úzké místnosti. Tam najdete v železném držáku tlustou knihu.

To však není jen tak nějaká obyčejná kniha. Je to totiž jediný výtisk dosud nevydaného románu, který napsal Karel Čapek. Tato kniha je však před veřejností ukryta a nikdo, až na pár lidí, o ní neví. A strážci také její existenci nehodlali nikomu prozradit. Tak teď toho víte dost, aby náš příběh mohl začít.

Psal se rok 2020, 9. ledna. Muzeum bylo zavřené, jelikož v tento den měl Karel Čapek 130. výročí narození. Sice moc nedává smysl, že muzeum Karla Čapka má na jeho výročí zavřeno, ale o tom náš příběh není. Všichni zaměstnanci měli volno a v budově zůstaly jen samotné exponáty. Avšak stejně se v muzeu někdo nacházel. Pohyboval se prostory, kam nedohlédly kamery, až se dostal do oddělení knih…

Dalšího dne se majitel Jiří Pospíšil procházel ulicí směrem ke svému muzeu. Bylo brzy ráno a on šel otevřít. Když k budově dorazil, odemknul dveře a šel zkontrolovat tajný trezor s knihou. Oskenoval palec, otevřel dveře a vešel do úzké místnosti. Chtěl oprášit knihu, když s hrůzou zjistil, že nemá co oprášit.

Jediný svazek Čapkova románu zmizel! Jiří ještě rychle prozkoumával podlahu, jestli kniha někam nespadla, ale marně. Zmocnila se ho panika a měl chuť začít běhat dokola v místnosti. Zhluboka se nadechl, aby se zklidnil, a po chvíli počal uvažovat. Román musel někdo ukrást během včerejška, protože předevčírem ještě knihu kontroloval. Dál už to však domyslit nedokázal, a tak se rozhodl, že zavolá jednomu detektivovi, který byl známý používáním moderních technologií k vypátrání pachatele. Jiří vzal telefon a vytočil detektivovo veřejné číslo.

Po chvíli se z telefonu ozvalo: „Dobrý den, co se přihodilo za malér?“

Jiří se představil a stručně obeznámil detektiva Fouska se situací.

„A proč jste nezavolal policii?“

„Protože existence té knihy je přísně tajná a nechci, aby se o ní dozvědělo příliš lidí.“

„Aha. Tak počkejte, za chvíli jsem tam.“

Po asi pěti minutách přijelo před muzeum taxi. Z něho vystoupil pán menší postavy v hnědém klobouku. Na sobě měl tmavě modrou bundu a nohy mu chránily černé kalhoty. Šedivé boty byly dole vyztužené malým páskem gumy, a tak nevydávaly na chodníku téměř žádný zvuk. Táhl za sebou kufr, který nejspíš obsahoval pomůcky k hledání stop.
„Tak jsem teda tady," pozdravil a potřásl si s Jiřím rukou.
„Tak se na to podíváme…" zamumlal a vešel do muzea. Jiří šel za ním, a když míjel dveře, vyvěsil na ně ceduli Zavřeno. Majitel muzea dovedl detektiva až do malé místnosti, kde se román ukrýval. Fousek se nezdál nijak překvapený, protože během své profese viděl už mnoho trezorů.
„Zde!" ukázal Jiří na prázdný držák. Detektiv vytáhl z kapsy lupu a začal ho zkoumat. Po chvíli vytáhl z druhé kapsy izolepu a nalepil ji na jednu stranu držáku. Odlepil ji a podíval se na ni.
„Chytrý lupič, nezanechal otisky prstů," mumlal si pro sebe.
„Až na to, že se musel dostat přes dveře se skenerem na palec," namítl Jiří.
Detektiva to trochu vyvedlo z míry, protože nečekal, že mu někdo bude odpovídat. Pak řekl: „Abychom se sem dostali, musel jste už prst na skener namáčknout, a tak jste překryl otisky, co tam byly."
„To je pravda," uvědomil si Jiří, „ale on musel mít správné otisky, jinak by se přes ty dveře nedostal."
„No, to budeme řešit pak," prohlásil Fousek, „teď přijde na řadu můj triumf." Při těch slovech otevřel kufr a vytáhl nějakou železnou krabici. Jiří netušil, co by to mohlo být.
„Co to je?"
„Potřebujeme vědět, kam se zloděj poděl. A tak ho vystopujeme," řekl a zmáčkl tlačítko na kraji bedny. Na obrazovce vpředu se objevila nabídka nějakých možností a detektiv Fousek vybral tu s obrázkem stopy. Krabice se položila a jedna její strana s otvorem mířila na podlahu.
„A teď ho lehce najdeme," zaradoval se Fousek.
„A jak to funguje?" zeptal se Jiří.
„Z této strany vychází laser, kterým přejíždí robot po podlaze," vysvětloval detektiv, „a díky němu zachytí vrchní vrstvu podlahy, například prach. Tím si udělá celkový obraz a zahájí se program vyhledávání prohlubní v podlaze. Stačí jen velmi malý otisk. Díky tomu pak dokážeme najít lupičovy stopy a podle nich najdeme i lupiče."
„Zajímavé," odpověděl Jiří, „ale vždyť zachytí i naše stopy a na ulici najde spoustu stop, jak budeme vědět, po kterých se máme dát?"
„Na robotovi se dokáže nastavit, jakou stopu má sledovat, ostatní pak vždy bleskově srovnává s nastaveným otiskem. Kde najde shodu, tam pokračuje a hledá další stopy," vysvětlil.
„Aha."
„A už to má. Našel tři druhy stop," řekl detektiv a na obrazovce mu vyskočily tři rozdílné stopy, „tahle je moje, protože je úplně hladká, tahle," ukázal na druhou stopu, „je nejspíš vaše, ano máte stejnou podrážku, tak už nám zbývá jen ta poslední. Ta je nejspíš našeho kamaráda lumpa," uzavřel.

„A jak se ten robot jmenuje?“ zeptal se Jiří.
„Říkám mu RYS – Rychlý Inteligentní Stopyhledač.“
„Není náhodou ve slově inteligentní měkké i na začátku?“
„To je jedno, RYS se mi líbilo, jenže jsem nemohl vymyslet žádné dobré slovo na y,“ odpověděl detektiv, „taky neexistuje slovo stopyhledač.“
„Nebylo by lepší samotné Stopyhledač?“
„Asi jo, ale to teď nebudeme řešit, musíme dopadnout zloděje!“
RYS byl naprogramovaný tak, aby když najde stopu, šel k ní a od stopy skenoval půdu k dalšímu otisku. Tak vyrazili na cestu po chodníku za stopami zloděje.
Šli po otiscích další dvě hodiny, když dorazili k nástupišti.
„Nejspíš jel lokomotivou,“ usoudil Fousek.
„Máme štěstí, že strojvůdce je pěkně upovídaný, určitě se zloděje vyptával, a tak bude vědět, kam jel.“ Čekali pět minut, než přijel vlak. Fousek s Jiřím nastoupili a vydali se ke strojvedoucímu.
„Nazdar,“ pozdravil je strojvedoucí, „jak se vede?“
„Stíháme lupiče,“ oznámil mu detektiv, „myslíme, že jel vlakem, nemohl byste nám říct, kam jel?“
„To byl asi tenhle, ten jel na takové to místo, kde pracují pyrotechnici. Nechal tady deník, ubožák. Přečetl jsem si zatím začátek, a tak vím, že to lupič je.“
„Proč by si psali lupiči deník?“ nechápal Jiří. Fousek ohnul ret.
„Nevím, asi ho trápilo svědomí,“ odpověděl a převzal od strojvedoucího blok. Chvíli četl a na konci se zděsil.
„On chce ten román odpálit!“ „Cože?!“
„Chce ho zničit výbuchem!“
„A co použije? Krakatit?“ zasmál se Jiří.
„Myslím, že trocha dynamitu by stačila,“ odpověděl suše Fousek.
Jiří zvážněl.
„Tak ten ho chce tedy pořádně zdemolovat.“
„Aby nezbyla ani stránka,“ doplnil ho Fousek a pak se obrátil na strojvedoucího.
„Plnou parou vpřed!“
„Jen tak pro informaci, tenhle vlak jezdí na elektřinu,“ řekl mu na to strojvedoucí, ale stejně vlak rozjel.
„Musíme zloděje zastavit!“ rozhodl Jiří.
„Samozřejmě, že ano,“ odpověděl mu detektiv.
Když dorazili na zastávku, rychle se rozběhli směrem, kde se demolovaly nebezpečné věci jako nevybuchlé granáty. Cestou míjeli výstražné cedule s varovnými nápisy. Pak proběhli do místa, kde se měly odpalovat nálože. Rozhlédli se a uviděli vlevo hromádku červeného dynamitu, u které ležel román. Vedle hromady se skláněla nějaká postava a právě zapalovala kousek provázku vedoucí k hromadě výbušnin.

Když podezřelý uviděl detektiva a Jiřího, rozeběhl se pryč, zatímco se oheň začal propracovávat k dynamitu. Zbývaly vteřiny. Fousek se hnal za postavou a po chvíli ji dohnal a sejmul, takže se oba váleli na zemi. Jiří se vydal k výbušninám a skokem přitiskl oheň pod sebe, čímž ho udusil. Román byl zachráněn. Fousek mezitím nasadil lupiči želízka a Jiří se šel na zloděje podívat. Když k němu došel, poznal v něm majitele malého muzea Ferdinanda Peroutky. Toto muzeum a muzeum Karla Čapka byly rivalové a stále mezi sebou soupeřily. Jiří to nepokládal za důvod k nevraživosti, ale druhý majitel nejspíš ano.

„Proč?“ zeptal se ho. „Proč jsi to chtěl udělat?“

Zloděj se na něho zlostně zaškaredil.

„Věděl jsem, že máte vzácnou knihu. Kdybyste ji začali vystavovat ve svém muzeu, jezdili by k vám lidi odevšad. A co bych asi dělal já?“

„O prozrazení ses bát nemusel,“ odpověděl mu Jiří.

„A když už jsi kradl, mělo tě napadnout, že použiji RYSa,“ doplnil Fousek.

„Rysa? Já myslel, že se rysové nepoužívají k stopování zločinců, na to jsou psi, ne?“ nechápal majitel Peroutkova muzea.

„Ne rys, ale RYS!“ řekl detektiv.

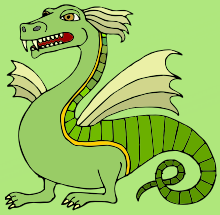
„Neřeš to,“ doporučil Fouskovi Jiří s úsměvem.

A jak to dopadlo? Zloděje odsoudili na dva roky do vězení a jeho muzeum zabavili. Tajný román se zase vrátil na své místo, ale pro soudce zůstalo záhadou, co lupič ukradl.

A vás by teď určitě zajímalo, jak se ten tajný Čapkův román jmenoval…

No, to vám říct nemůžu, protože pak by mě detektiv Fousek stíhal, pomocí RYSa by mě našel a dal na zbytek života do izolace.

Vítězství v literární soutěži „S Krtkem do Ráholce“ v kategorii 10- získala Markéta Zahrádková (7 let) z Čelákovic s příběhem nazvaným

„Jak Křemílek a Vochomůrka opravili chaloupku“

V chaloupce v černém lese bydleli Křemílek s Vochomůrkou. Měli se tam dobře, ale byla jedna nevýhoda. Teklo jim do chaloupky, bylo jim tam zima a báli se o své postýlky, aby nespadly a měli na čem spát. Tak se Křemílek s Vochomůrkou rozhodli, že opraví chaloupku, než jim všechno spadne, dokonce i postýlky.
,,Křemílku, měli bychom opravit chaloupku.“
,,Tak jo,“ řekl Křemílek.
,,Vem kladivo, kleště, nářadí a vezmi i štafle,“ řekl Vochomůrka.
,,A kde to mám asi tak vzít?“
,, Přece v místnosti na věci.“
,,Ta už tam není, smetla ji bouře.“
,,Ale já tam měl zásobu lízátek!“ volal Vochomůrka.
,,Ty bys pořád jedl sladké.“
,,Nech si to a raději vymysli, čím budeme chaloupku opravovat,“ řekl zase Vochomůrka. Křemílek to náhodou věděl, měl pod postelí schované ještě jedno nářadí. Dali štafle ke střeše, tu potřebují nejvíc. Vochomůrka vylezl na štafle, Křemílek mu podal kleště.
,, A koukej z toho nespadnout.“ Vochomůrka začal dávat na střechu nová polínka a zaťukávat je kladivem.
,,Myslím, že bys byl lepší než já.“ Střechu máme! Tak a jdeme opravovat okno. A potřebujeme na to sklo. To koupíme u Motýla Emanuela. Tak jedem.
,,Čau, kluci, tady máte okno, co jste si tak přáli.“
,,Tak my zas jedem, díky. Musíme jet opravovat chaloupku, aby nám nespadla za chvíli na hlavu."
Vyměnili okno a šli na komín, aby měli tepleji. A šli na dveře, aby jim netáhlo domů. Jenže když ty dveře namontovali, okamžitě spadly na Vochomůrku. Pomóóóóc! Zavoláme Vílu Amálku a ta přijela a řekla:
,, Na to potřebujeme někoho silného.“ Proto zavoláme Rumcajse. Rumcajs přijel modrým autem a zvednul dveře.
,,Děkuju,“ řekl Vochomůrka, protože byl slušný. Křemílek řekl Vochomůrkovi:
,,Běž si odpočinout, jestli Ti ještě nespadla postel.
“Vochomůrka si šel lehnout, ale když si lehnul, propadl se. Křemílek mu řekl, ať už její žádné sladkosti a lízátka. A museli jít opravit postýlku. Opravili ji a šli spát. Usnuli hned, protože byli unavení z té práce. Byli šťastní, protože mají opravenou chaloupku.

V kategorii 10+ získali vítězství v literární soutěži „S Krtkem do Řáholce“ Helena Hamplová (40 let) a Jaroslav Samek s příspěvkem

„Čarodějka Žakelína a její příhody“

Příspěvek zveřejňujeme bez grafických úprav tak, jak nám byl autory zaslán.

ČARODĚJKA ŽAKELÍNA

A JEJÍ PŘÍHODY

JAK TO ZAČALO

Uprostřed hustého lesa, kam žádný člověk nezabloudil už hezkých pár roků, v útulné dřevěné chýšce postavené v koruně starého zamračeného dubu, bydlela malá čarodějka Žakelína. Bydlela tady teprve krátce – před nedávnem se přistěhovala z jeskyně, která ležela o tři kopce dál. Pěšky to byla dálka, ale na koštěti tam čarodějka byla rychleji, než bys řekl šváb.

Jeskyně byla tmavá a vlhká. Žakelíně tam byla zima a špatně jí schnuly kořínky, květy, hadí ocásky, babské uši a další tajné přísady, ze kterých vařila své kouzelné lektvary. Navíc pro tmu pořádně neviděla na zaklínadla v čarodějné knize, což jí způsobilo nejednu lapálii. Tak například onehdy, když se z nejedlé muchomůrky pokoušela vykouzlit lahodný houbový řízek. Špatně v zaklínadle přečetla jedno písmenko a krásná červená muchomůrka se proměnila v ošklivého barevně puntíkovaného slimáka. Ten, hned jak se vzpamatoval a rozmotal svoje zamotané oči, vrhnul na Žakelínu jedovatý pohled, vzal nohu na ramena a frnknul z talíře pryč, jen se mu za patou zaprášilo.

Proto Žakelína jeskyni na sklonku zimy přenechala netopýrům a vydala se, spolu se svými kamarády, netopýrem Kvídem a pavoukem Hugem, do nedalekého listnatého lesa, vstříc světlejším a teplejším dnům.

Žakelína létala na koštěti lesem a hledala nové místo k bydlení. Když uviděla starý a zamračený dub, ihned věděla, že to vhodné místo právě našla. Strom byl mohutný, pevný a byla si jistá, že její chýšku bezpečně unese. Ale především se jí líbilo, jak se pořád vážně mračí. A tak si řekla, že bude dubu dělat veselou společnici, a že si budou určitě dobře rozumět.

S pomocí kouzel a lesních tvorů byla chýška během chvíle postavená se vším všudy. Včetně poštovní schránky, houpačky a sušáku na prádlo. Byla maličká, ale těm třem v pohodě stačila. Celá, včetně nábytku, byla vyrobená z třešňového dřeva. Takže měla příjemnou hnědočervenou barvu, a voněla po třešních. Byla rozdělená na dvě patra. V přízemí byl obývák s cihlovým krbem, malou knihovnou a velkým křeslem. Dále pak kuchyňka s malou pícko u, stolkem a židlí. Celému přízemí vládla červená barva – na oknech byly bílé závěsy s velkými červenými puntíky, nádobí bylo červené s bílými puntíky, a červené byly i polštáře na křesle a kobereček před krbem.

Schody vedly do podkroví, kde byla ložnice. Tady červenou barvu vystřídala barva levandulově fialová. Naproti schodům, v rohu pokoje, stála postel s nadýchanou peřinou oblečenou do levandulového povlečení. U postele byl stolek s lampičkou schovanou pod fialovým stínítkem. Nad stolkem bylo okno, které zdobil fialový károvaný závěs.

Na druhé straně místnosti, vedle schodů, bylo další okno a vedle něj velká šatní skříň s neustále pootevřenými dveřmi. V ní, na ramínku, zavěšený hlavou dolů, spával netopýr Kvído.

V rohu nad schodištěm visela veliká pavučina. To bylo místo, kde odpočíval pavouk Hugo. Měl tady dokonalý přehled o všem, co se kde šustlo.

V místech, kde se strop ložnice snižoval, měla Žakelína natažené špagátky. Na těch sušila bylinky, houby a další důležité lektvarové přísady. Ty, které již byly usušené, skladovala v látkových pytlících zavěšených pod schody.

Dům měl jednu tajemnou zvláštnost – ačkoliv bylo schodiště úplně nové, jeden schod, třetí ze zdola, vrzal. Kolikrát už ho Žakelína prohlížela, snažila se opravit kouzlem i bez něj, ale na žádnou závadu nepřišla a schod si vesele vrzal pořád dál. Žakelína si na to zvykla – přes den se už nelekala a večer schod prostě překračovala.

Všem třem se na novém místě líbilo. Tak nějak cítili, že tady budou šťastní.

NEZVANÝ HOST aneb HOST DO DOMU, JEHLU A NIT DO RUKY

Od nastěhování Žakelíny k zamračenému dubu uběhlo již pár dní. Právě se s Kvídem a Hugem probudili do příjemného rána. Venku sice ještě bylo chladno, ale sluníčko se už připravovalo na začátek jara a protahovalo si po zimě paprsky.

Žakelína ospale sešla do kuchyně a dala vařit vodu na čaj. Pomalu se probírala a přemýšlela o snu, který se jí v noci zdál. Našla si v něm novou kamarádku – stejně malou a veselou čarodějku. Mezi lidmi se povídá, že sen, který se člověku zdá první noc strávenou na novém místě, se vyplní. Žakelína si přála, aby to stejně fungovalo i u čarodějek. S Hugem a Kvídem byli dobří kamarádi. Ale přesto - mít malou čarodějnou kamarádku by bylo moc fajn…

Najednou se její oči zastavily na míse s hráškem, která ležela vedle konvice. Byla si jistá, že mísa včera večer byla plná baculatých zelených kuliček, a že se rozhodně žádní hrášci netoulali kolem. Teď však před sebou měla poloprázdnou nádobu a kolem ní spoustu kulatých tuláků. Mezi kuličkami si všimla malých tmavě růžových flíčků. Když se podívala blíž, zjistila, že flíčky jsou ve skutečnosti mrňavé otisky bot. Lepkavé stopy přicházely od tmavě růžové louže, ve které ležela láhev s loňským malinovým sirupem. Od rozsypaného hrášku pak pokračovaly dál směrem k oknu. Poslední stopu čarodějka objevila na okenním parapetu. Tam si všimla špinavého a ulepeného závěsu.

„Jestli ho chytím, proměním ho na mop a vytřu s ním celou podlahu!!“, povzdechla si Žakelína, když si uvědomila, proč už stopy nejsou dál vidět. Vykoukla z okna. Nikoho však nezahlédla. Že by tu žili trpaslíci? Nebo skřítci? O tom Žakelína zatím nic neslyšela.

Uklidila spoušť v kuchyni, a protože se několik následujících dní nic podobného neopakovalo, brzy na celou věc zapomněla.

Jednou, uprostřed noci, však Žakelína dostala žízeň. Potichu a po tmě, aby neprobudila Huga a Kvída, sešla do kuchyně nalít si čaj. Před stolem s konvicí však na něco tvrdého šlápla. Z podlahy se ozval strašlivý vřískot. V tu ránu byli v kuchyni i Hugo s Kvídem. Netopýr lítal kolem kuchyně jak tryskomyš a pavoukovi se samým rozčilením zamotalo šest z osmi nohou.

Čarodějka popadla hůlku a rozsvítila. A teď se vřískot ozval znovu – tentokrát však od Žakelíny. Pod nohou se jí svíjelo cosi s vypoulenýma očima a něco to nadávalo. Co, to naštěstí nebylo rozumět.

Žakelíně chvíli trvalo, než se vzpamatovala z úleku. Když se uklidnila, lapila tu podivnou malou bytůstku do sklenice od okurek a pevně zašroubovala víčko. Sklenici postavila na stůl a začala si svůj úlovek zvědavě prohlížet. Připomínalo to žalud. Bylo to kulaťoučké jako žalud, na hlavě to mělo čepičku jako žalud, ale na rozdíl od žaludu to mělo dvě ruce a dvě nohy s malými botkami. Veliké bříško osůbka ukrývala ve světle modrých kalhotkách s laclem, na kterých teď byl veliký tmavě růžový flek. Ať je to co je to, je to to, co před pár dny snědlo hrášek a rozlilo malinovou šťávu.

Žakelína se pokoušela se zajatcem navázat kontakt. Ale on se strašlivě mračil, a buď tvrdohlavě mlčel, nebo nadával a dělal roztodivné posunky. Žakelína pochopila, že tohle vyjednávání bude na dlouho. Udělala tedy hřebíkem do víčka pár dírek, aby se trpajzlík neudusil, posunula sklenici do středu stolu, zhasla a spolu s Kvídem a Hugem si vlezli zpátky do pelíšků. Doufali, že ráno bude pro všechny moudřejší.

Když se ráno vrátili ke stolu, byl zajatec, dočasně pojmenovaný pan Žalud, o poznání krotčejší. Ale na otázky stále nechtěl odpovídat a jen si něco brblal. A tak Žakelína trochu přitvrdila – usmažila hromadu lívanců a spolu s borůvkovou marmeládou a šlehačkou je naservírovala na stůl, přímo před sklenici od okurek. Hody byly prohlášeny za zahájené.

Žakelína dělala, že si pana Žaluda vůbec nevšímá, ale popravdě ho bedlivě pozorovala. Taky pan Žalud dělal, že vůbec nic nevidí ani necítí. Dokonce se k čarodějce otočil zády! Ale popravdě měl problém udržet se, aby nenalepil nos na sklenici a nezačal slintat. Vonělo to nádherně a on navíc už celičkou noc nic nejedl.

Bojoval sám se sebou dlouho. Než však do pavouka zahučel první lívanec, otočil se čelem k talíři, klesl na kolena, sepjal ruce, připlácl nos na stěnu sklenky a nahodil ten nejžalostnější a nejhladovější výraz, jaký zvládl. Žakelína ho měla tam, kde potřebovala. Zeptala se ho, kdo je a jak se jmenuje. Trpajzlík pomalu a neochotně začal spolupracovat:

„Jsem skřítek tohoto starého dubu," vysvětlil, a Žakelína hned pochopila jeho stále zamračený obličej. Usmála se a pomyslela si, že žádný žalud nepadá daleko od stromu. „Mým úkolem je dub chránit před červíky a housenkami. Mé jméno je Baculík." Žakelína se zahihňala a pohledem sklouzla na skřítkovo kulaťoučké bříško. Hned si ale uvědomila, že takhle se z nich kamarádi nejspíš nestanou a chtěla se za své chování omluvit. Ale to už k ní byl skřítek znovu otočený zády a dělal uraženého.

Žakelína vzala sklenici a na usmířenou ji opatrně položila na bok. Skřítek se ven nehrnul. Koukal na lívance a zvažoval, jestli má utéct nebo ukázat svou slabost a nechat se nalákat na kus žvance. Ale byl až příliš mlsný a tak utekl – k talíři.

Nabouchal se tak, až mu z lacláčů uletěl jeden knoflík. To skřítek pochopil jako povel ke startu – tak rychle, jak jen mu jeho plné břicho dovolovalo, se rozběhl k oknu. Nebylo to však vůbec snadné – břicho ho táhlo k zemi. Když už si dalo říct a někam se pohnulo, nechtělo nabraný kurz jen tak opustit. Baculík cestou opakovaně do něčeho narážel a část trasy nedobrovolně válel sudy. Jen velmi těsně se na druhý pokus vešel do škvíry v okně. I když byl jeho úprk časově poměrně dlouhý, nestihl se ani rozloučit, ani poděkovat za snídani.

Žakelína ze země zvedla maličký modrý knoflík, usmála se a strčila ho do kapsy. Věděla, že až Baculíkovi vytráví, určitě se zase ukáže. Už jenom z toho důvodu, že mu bez knoflíku budou padat gaťata.

Měla pravdu. Neuplynul ani týden a baculatý skřítek byl zpátky. Zrovna snídali, když se od okna ozvalo tiché bouchnutí. Baculík stál v okně a tvářil se zkroušeně. Vypadal trochu pohuble. Jednu kšandu měl přivázanou ke druhé a na bříšku měl pořád flek od malinové šťávy. Žakelína ho mávnutím pozvala dál. Skřítek se usmál a posadil se před talíř s krupicovou kaší politou máslem a posypanou skořicí. Krásně to vonělo!

Žakelína počkala, až se skřítek pořádně nají. Pak se nabídla, že mu dá do pořádku jeho kalhotky. Baculík se různě ošíval a kalhotky dát nechtěl. Nakonec raději utekl oknem pryč. Po chvilce se však znovu ozvalo bouchnutí na okno. Skřítek vykoukl zpoza závěsu, rošťácky mrknul na Žakelínu a vyskočil na parapet v celé své kráse. Žakelína, Hugo i Kvído propukli v divoký smích. Baculík totiž stál v paprscích ranního sluníčka, jako na podiu v záři reflektorů. Byl oděn do podprsenky z žaludových čepiček a sukýnky z dubového listí. Lacláče držel úhledně složené na předloktí.

Žakelína se najednou zarazila, a s obavou se podívala na Baculíka. Vzpomněla si, jak mu nedávno ublížila, když se smála jeho jménu. Baculík však stál v okně s čepičkou celou nakřivo a smál se spolu s ostatními. Čarodějce se pořádně ulevilo.

Pak navlékla do jehly nit a pevně přišila knoflík zpátky na skřítkovy kalhoty. Byla sice čarodějka, ale když něco šlo udělat jednoduše a rychle bez čar a kouzel, nebránila se tomu. Avšak odstranit několik dní starý flek od malinové šťávy vyžadovalo použití magie. „Abrakadabra!“, a lacláče byly jako vyprané v kouzelném prášku.

No a od té doby jsou Žakelína a Baculík kamarádi. Baculík je přesvědčený, že k něčemu takovému mohlo dojít jenom proto, že mu Žakelína knoflík přišila začarovanou nitkou. Jak jinak by se mohl z takového správného tvrďáka, jakým kdysi bývával, proměnit na takového kamarádského bábovku, jakým je teď?! Žakelína mu to nevyvrací, ale ví své. Když však čas od času Baculíka chytne rapl a nechová se pěkně, Žakelína mu ráda připomene, co by se stalo, kdyby mu nitka praskla – tedy, že by mu spadly gaťata.

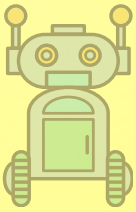

A NYNÍ ASPOŇ NĚKTERÉ PŘÍSPĚVKY, KTERÉ SICE NEVYHRÁLY, ALE ZVEŘEJNĚNÍ SI ZASLOUŽÍ.

NEJPRVE VÝTVARNÁ SOUTĚŽ NA ČAPKOVSKÉ TÉMA - KATEGORIE DO DESETI LET

Anette Vykoukalová, 9 let,
ZUŠ Březnice

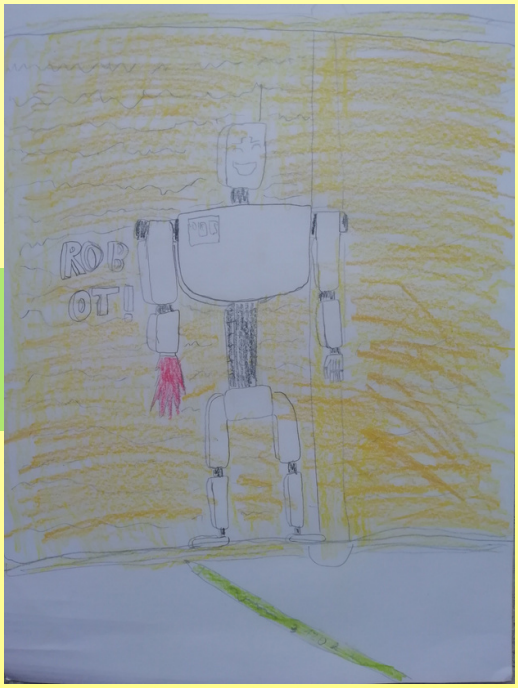

Nela Lišková, 10 let,
ZUŠ Březnice

Markéta Břendová, 5 let,
ZUŠ Březnice

Hynek Mareček, 9 let,
ZUŠ Březnice

Natále Švejdová, 4 roky,
ZUŠ Březnice

Magdalena Fenclová, 7 let,
ZUŠ Březnice

Zlata Hrachovcová, 9 let,
ZUŠ Březnice

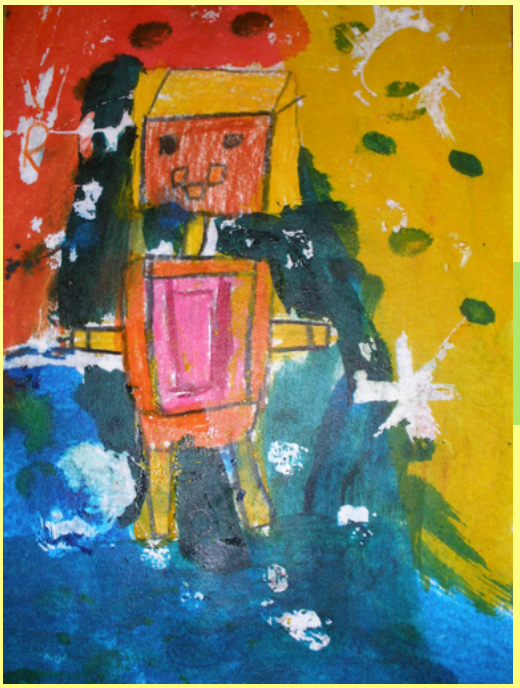
Jan Klíma, 7 let,
ZUŠ Březnice

Milan Švejda, 7 let,
ZUŠ Březnice

Leontýna Marešová, 7 let,
ZUŠ Březnice

Petr Pavlík, 9 let,
ZUŠ Březnice

Zuzana Klímová, 7 let,
ZUŠ Březnice

Lucie Hrachovcová, 5 let,
ZUŠ Březnice

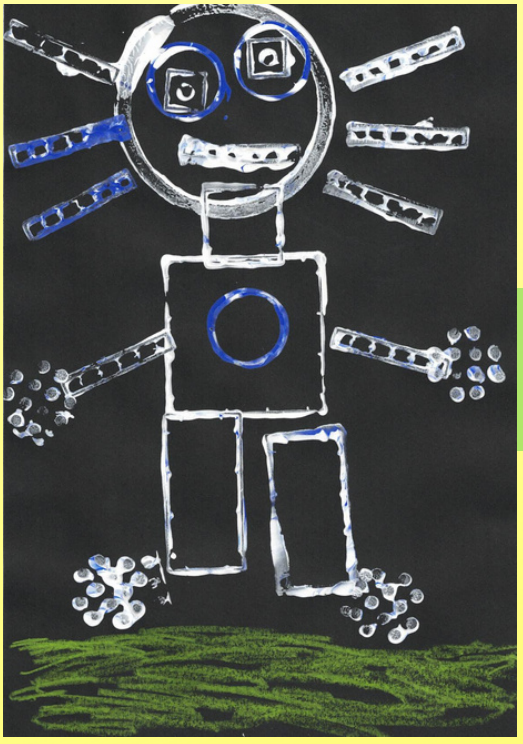
Jakub Cheníček, 8 let,
ZUŠ Blatná

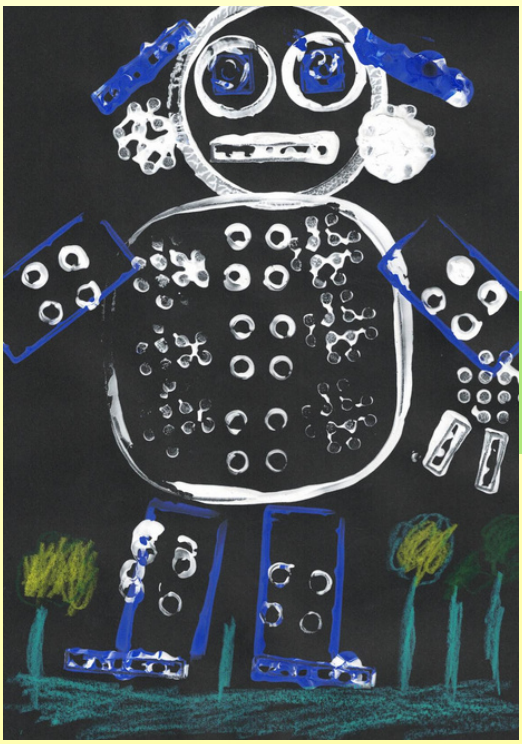
Zuzana Pilná, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

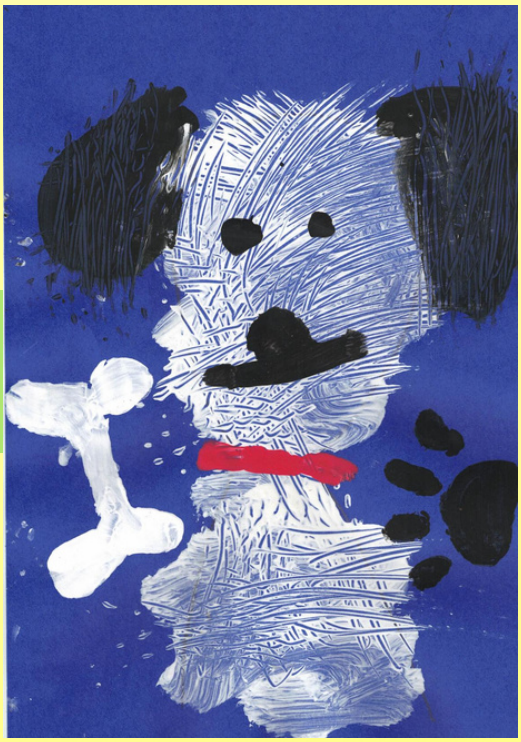
Amálie Kostková, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

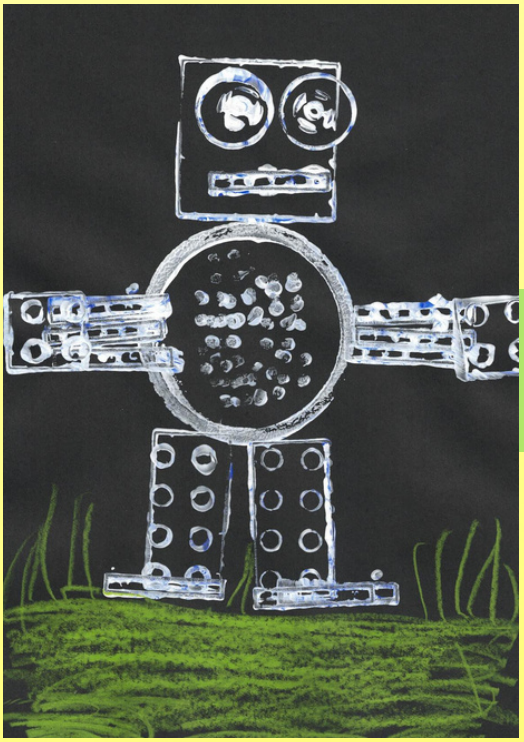
David Čekal, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

Matěj Kotrč, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

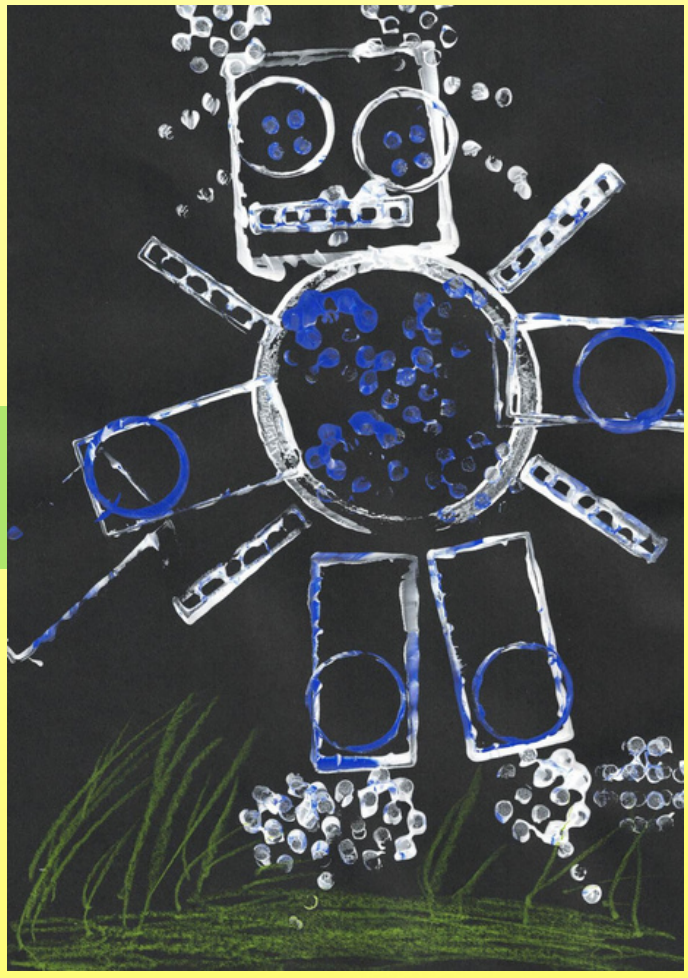
Eliška Trčková, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

Jirka Kotrč, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

Nikolas Petr Kolář, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

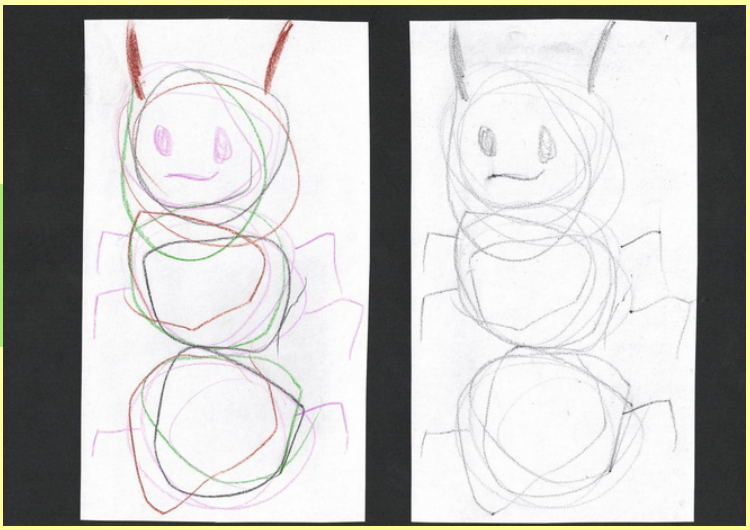

Štěpán Trčka, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

Vojtěch Pilný, 6 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

Rozálie Špundová, 5 let,
MŠ Čtyřlístek, Mnich

Thea Tauberová, 6 let,
Spálené Poříčí

Kryštof Otec, 6 let,
Praha

Renáta Šupolíková,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Jana Vítovcová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Marie Štíchová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Vladimír Richter,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Jana Strnadová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Helena Pfefferová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Marie Pojslová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

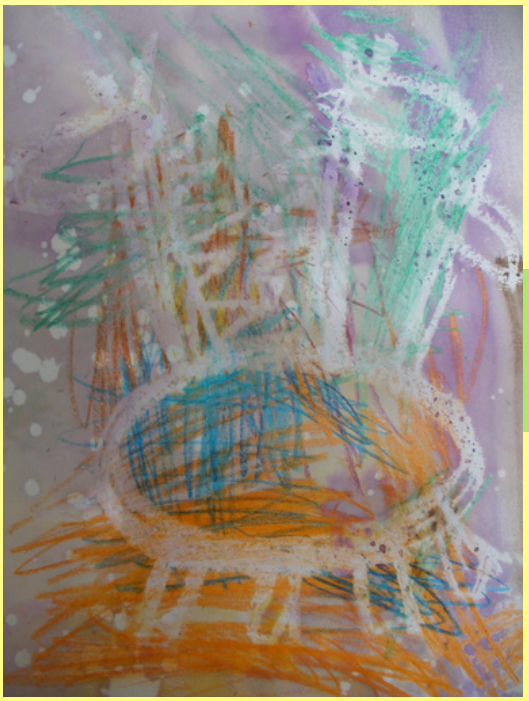
Žofie Peterová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Simona Pavlíčková,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Miroslava Orctová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

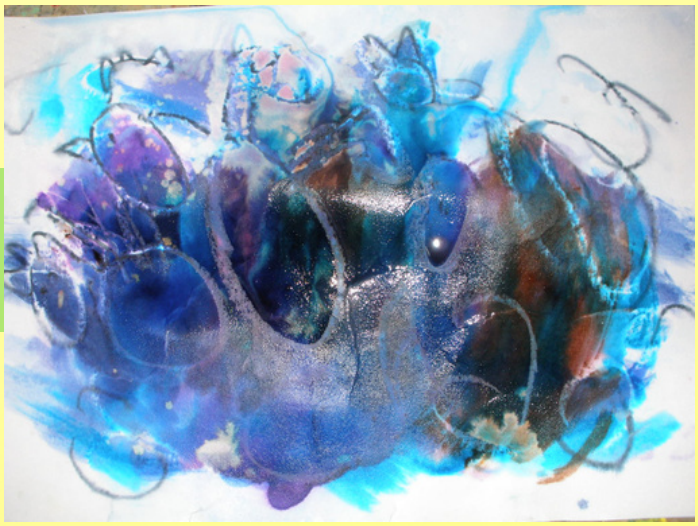

Aneta Novotná,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Kamila Nováková,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Ivana Mrkvičková,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Anna Křížová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Věra Míková,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Petra Němcová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Marie Kornoušková,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Kristýna Kadlecová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Leona Hrubá,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Božena Frková,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Šárka Houzimová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Jana Dvořáková,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

Petra Boudová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

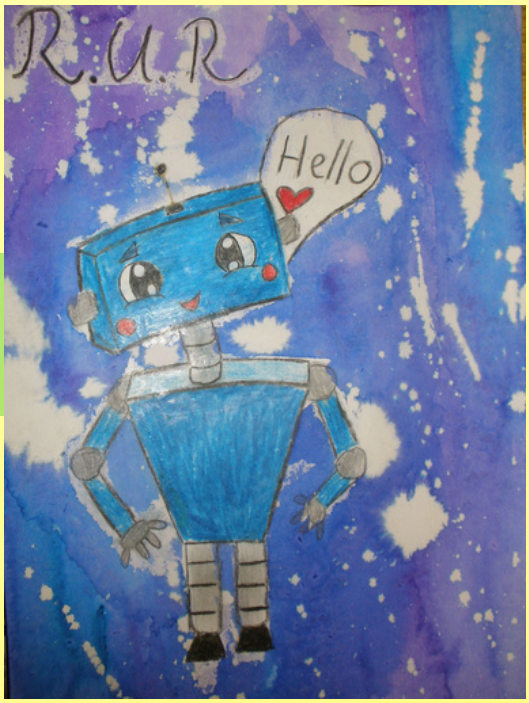

Miluše Bauerová,
Domov PETRA,
Blatná - Mačkov

VÝTVARNÁ SOUTĚŽ NA ČAPKOVSKÉ TÉMA - KATEGORIE NAD DESET LET

Eliška Čiperová, 11 let,
ZUŠ Březnice

Klára Hašková, 12 let,
ZUŠ Březnice

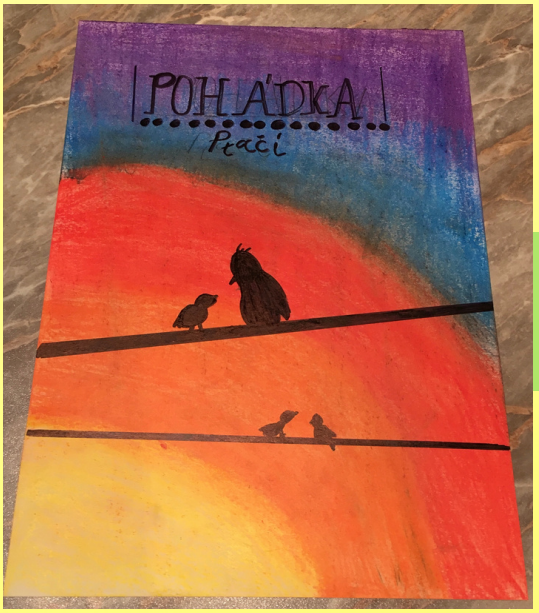
Pavel Pavlík, 12 let,
ZUŠ Březnice

Klára Kosková, 15 let,
ZUŠ Březnice

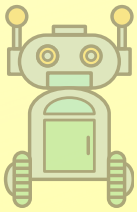

Petr Fencl, 11 let,
ZUŠ Březnice

Zuzana Kasíková, 12 let,
ZUŠ Březnice

Eliška Pechová, 11 let,
ZUŠ Březnice

Kateřina Geregová, 15 let,
ZUŠ Březnice

Adéla Vránová, 11 let,
ZUŠ Blatná

Lucie Červenková, 11 let,
ZUŠ Blatná

Aneta Hájková, 16 let,
Wichterlovo gymnázium,
Ostrava

Hanka Požárová, 13 let,
Wichterlovo gymnázium,
Ostrava

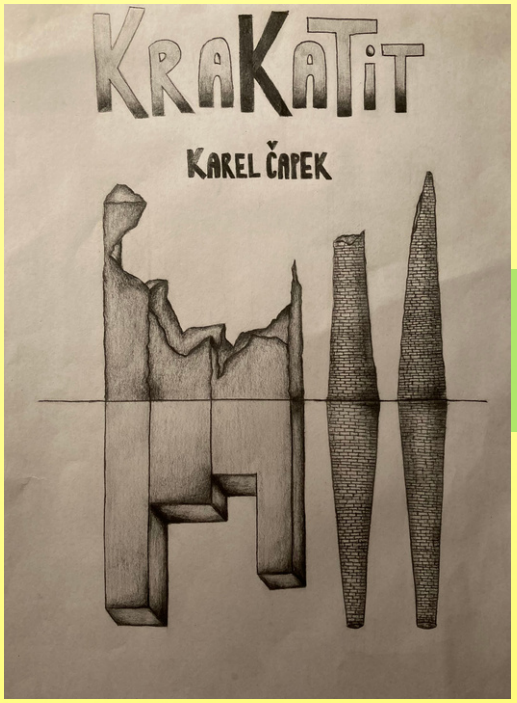
Matěj Bubeník, 16 let,
Wichterlovo gymnázium,
Ostrava

Violeta Tsameti, 15 let,
Wichterlovo gymnázium,
Ostrava

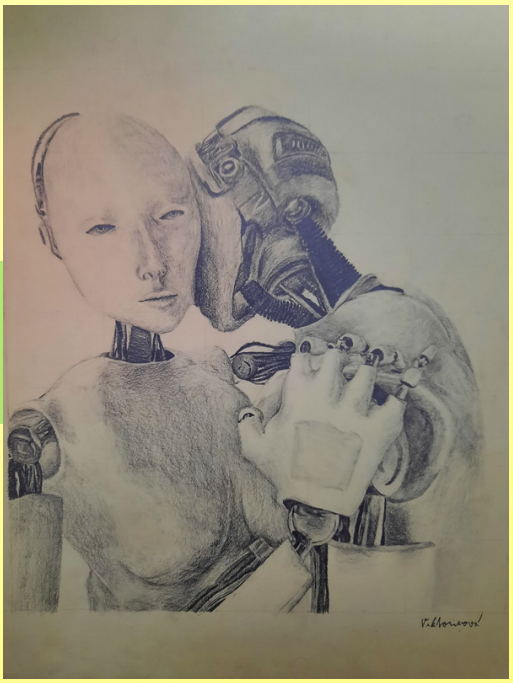
Václav Vinkler, 16 let,
Wichterlovo gymnázium,
Ostrava

Sabina Lišaníková, 16 let,
Wichterlovo gymnázium,
Ostrava

Kristýna Marinčáková, 16 let,
Wichterlovo gymnázium,
Ostrava

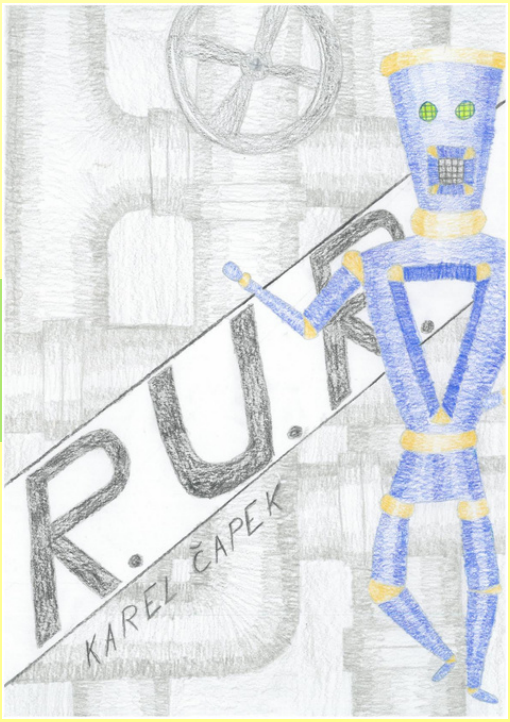
Kamila Viktornová, 16 let,
Wichterlovo gymnázium,
Ostrava

Alžběta Mázlová, věk neuveden,
Praha

Zuzana Čábelková, 15 let,
Kamenice nad Lipou

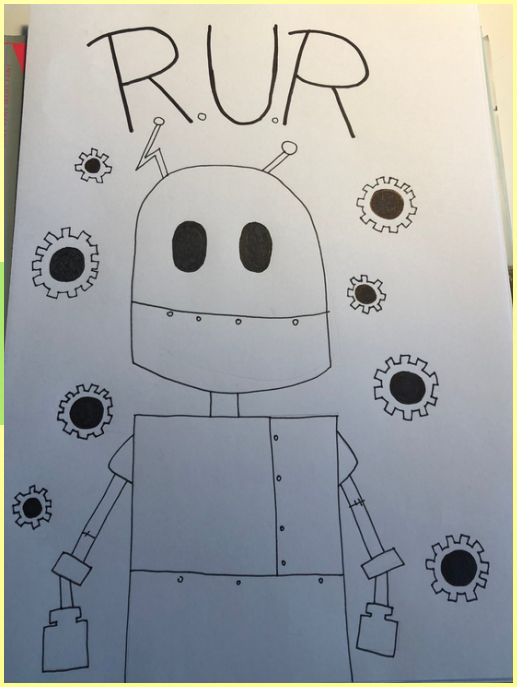
Alena Hnětynková, 12 let,
Praha

Eliška Rejhonová, 34 let,
Praha

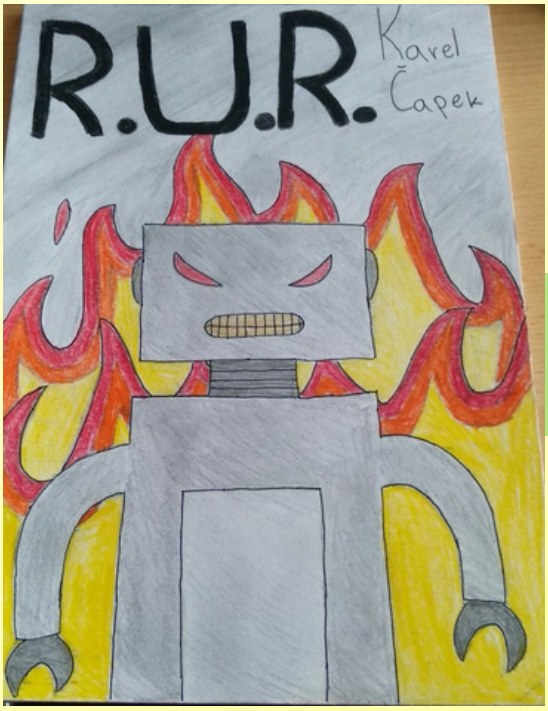
Adéla Pauchová, 15 let,
Praha

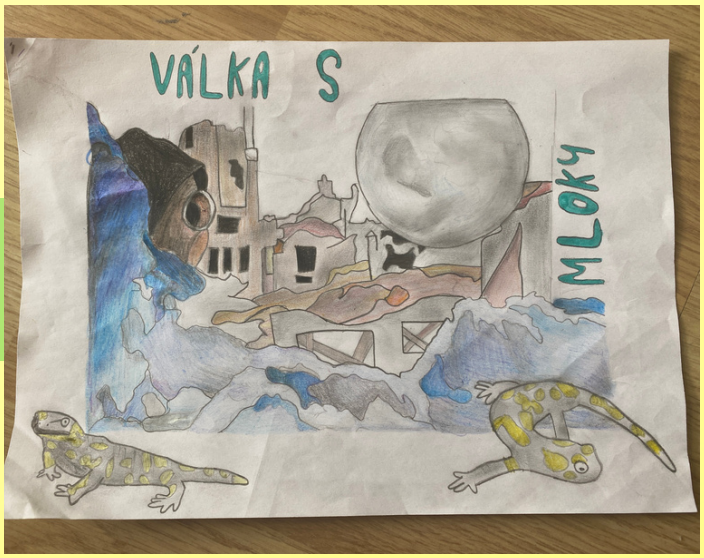
Anna Fuchsová, 15 let,
Praha

Tereza Tauberová, 39 let,
Spálené Poříčí

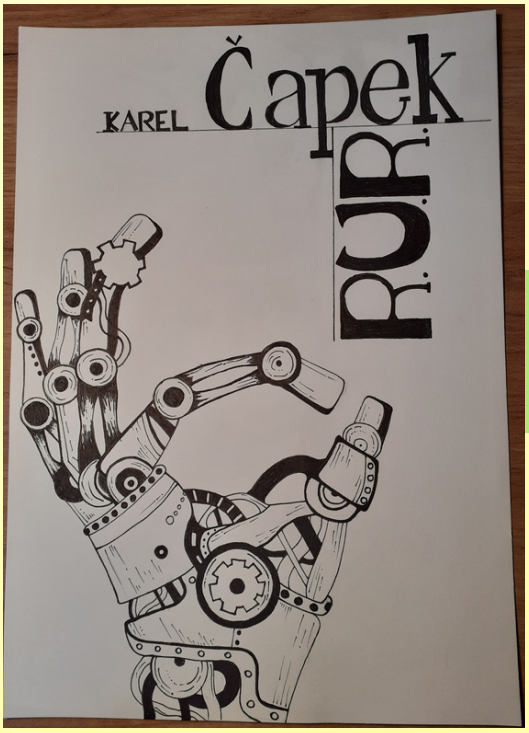
Tereza Sedláčková
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

Viktorie Augustovičová
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

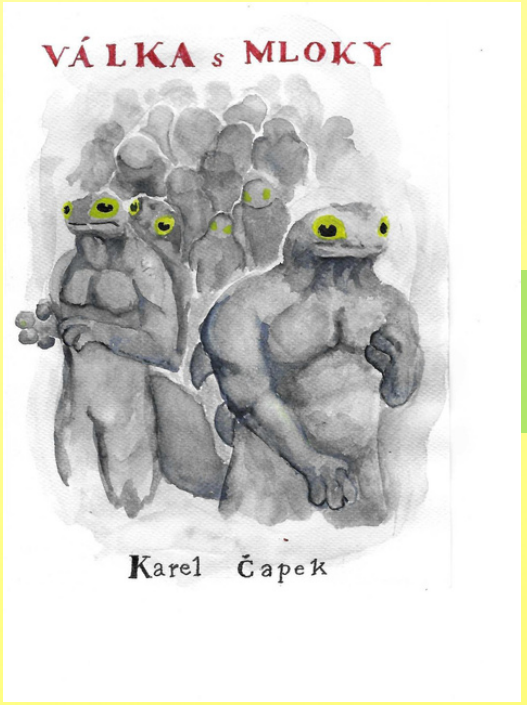
Ngo ThiTung Chi,
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

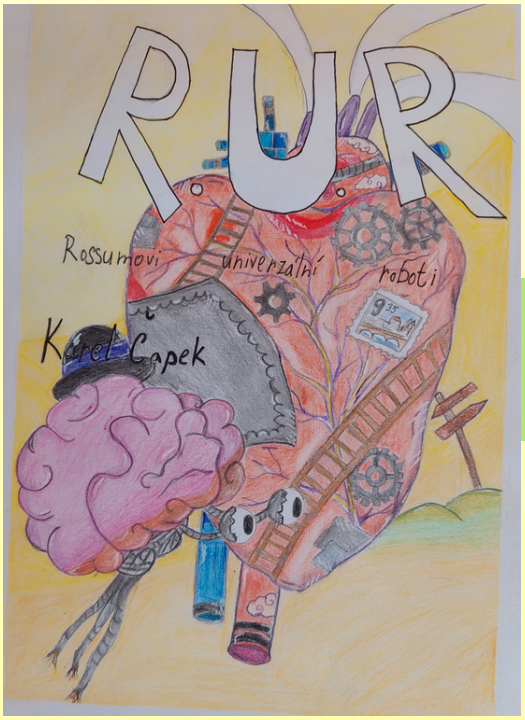
Eliška Heczková
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

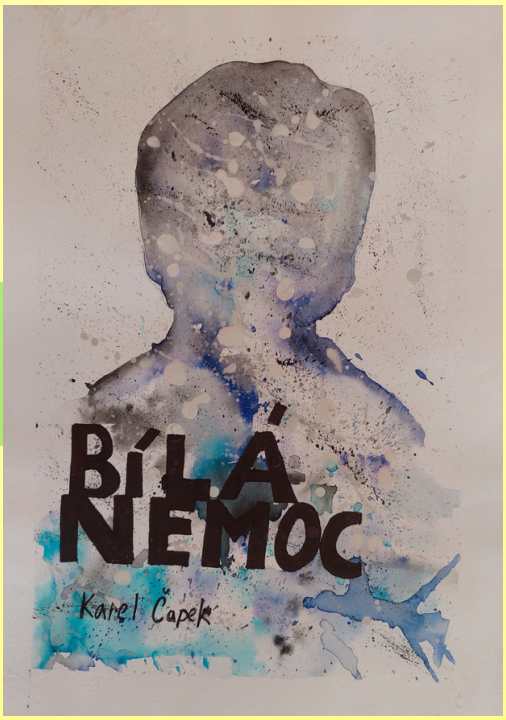
Barbora Marýzková
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

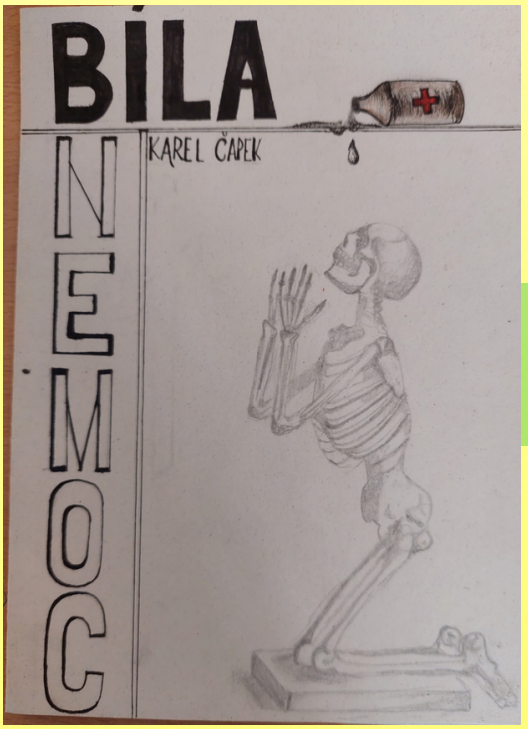
Ondřej Mitáček
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

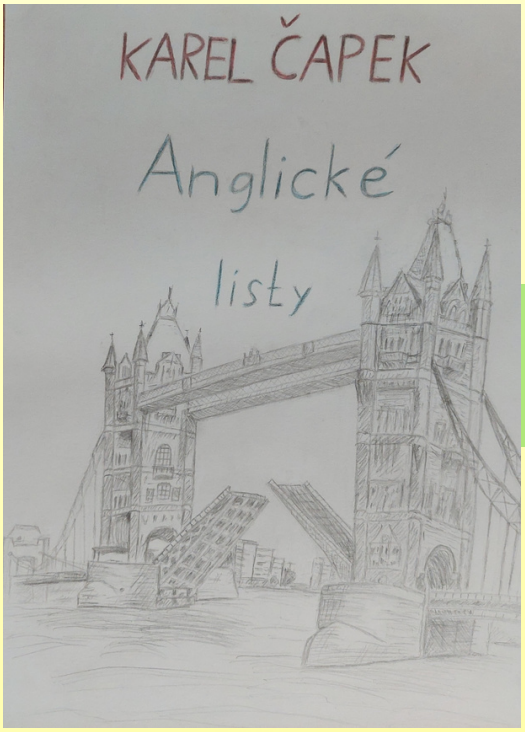
Nicolette Dvořáková
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

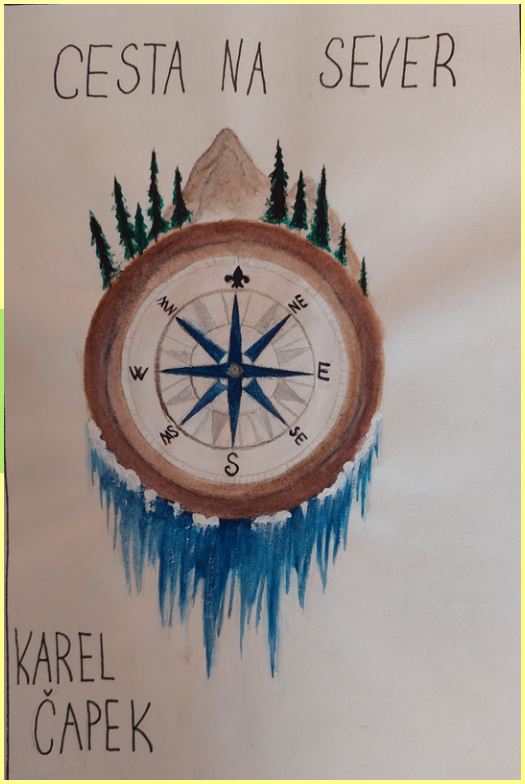
Nicolette Dvořáková
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

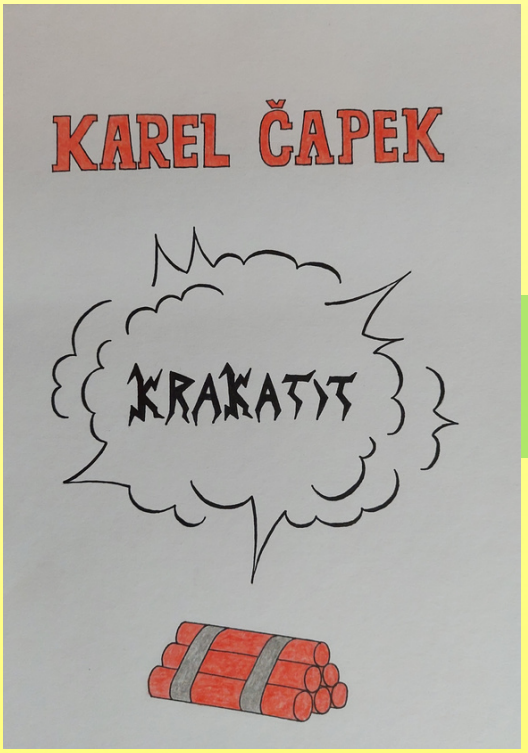
Natálie Šabatová
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

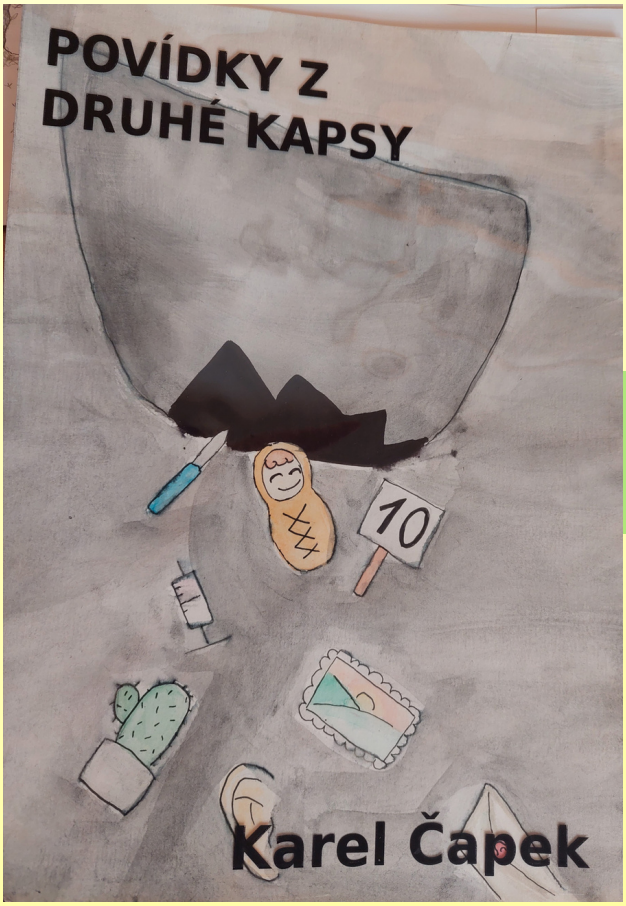
Natálie Šabatová
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

Lucie Jelínková
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

Michaela Krejčíková
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

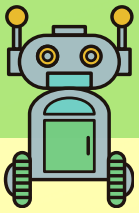
Jana Pilařová
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

Ema Kouřilová
ZŠ Chvaly, 2. stupeň,
Praha

ČAPKOVSKÉ LITERÁRNÍ PŘÍSPĚVKY - KATEGORIE NAD DESET LET

Závěrečnou pohádku do Devatera pohádek napsala
Julie Vejtasová ze Zelenče, 15 let

Byla nebyla –jedna planeta. Na té planetě žili lidé, kteří jí škodili a nevážili si všeho, co jim dává. Jednoho dne se objevil hrůzný vir, lidé ho pojmenovali koronavir. Ze všech kontinentů, z každé země, z každého místa na zemi přicházely zprávy o narůstajícím počtu nemocných, nákaza se nekontrolovatelně začala šířit, lidé byli bezmocní, smrt si neúprosně vybírala své oběti.

Radost opustila svět, lidé přestali být veselí, ve strachu a osamocení přežívali den za dnem. Zaživa se ztráceli z tohoto světa. Stres, napětí a deprese ovládly jejich myšlenky. Nesměli chodit do kina, do divadla, na koncerty, děti nesměly chodit do školy a nakonec přišel i zákaz setkat se se svými přáteli, s rodinou žijící v sousedním městě. Lidé propadali beznaději, že už se nikdy nevrátí život, na který byli zvyklí.

A pak náhle vysvitlo slunce a vědci objevili vakcíny. Postupně se snižoval počet nemocných a lidé jásali. Mohli zase dělat úplně vše jako dřív. Užívali si štěstí a odháněli varování, že je nutné připravit se na druhý úder viru. Druhá vlna zaplavila svět ještě s větší silou. Vědci zjistili, že vir přemutoval, vakcíny nezabíraly. Miliony nemocných , statisíce mrtvých po celém světě. A bylo to tu znovu. Zděšení , zoufalství. Nešťastní a vystresovaní lidé se začali bouřit, chtěli jen jedno-svůj normální život.

Den za dnem plynul v těch temných časech, lidé hledali způsob ,jak naplnit své dny, poznali, jak málo může a musí stačit k životu. Nacházeli štěstí ve všedních věcech, najednou objevili léčivou sílu přírody a honba za nákupy všech nezbytných zbytečností náhle ztratila smysl.. Lidé se naučili vážit si svých blízkých, uvědomili si, jak moc pro sebe znamenají.

A stalo se něco neuvěřitelného. Zázrak? Nikdo nevěděl, jak je to možné! Nemocní lidé se začali uzdravovat a nákaza se přestala šířit. Nikdo další nezemřel s diagnózou: Covid-19.Lidstvo se naučilo chovat k přírodě jinak, něžně. Pokácíš strom? Pak nezapomeň zasadit dva mladé stromky. Pandemii si lidé zapamatovali jako trest za to, že si planety nevážili. Pochopili, jaké nebezpečí může znamenat technický pokrok. Když vědecké bádání a převratné vynálezy skončí v nesprávných rukou, ohrožují samotnou existenci života na planetě Zemi.

Vy jste nás přece varoval, pane Čapku.

Je tomu víc než 80 let…

Vy jste to tušil a právem se obával o budoucnost lidstva.

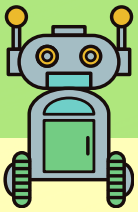
Dobro zvítězilo nad zlem, lidé si konečně uvědomili cenu života, uctívají svou planetu, chrání ji.

Aaaa…jestli neumřeli, žijí tam podnes.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Nebo začátek?

Detektivní povídku s názvem **„Jak jsem přišla na smrt člověka“** poslala Alice Krýzová z Gymnázia Chodovická, 16 let

Dne 31. srpna, v poslední den prázdnin, jsem se rozhodla navštívit svou příbuznou a jet až do Pelhřimova, kde bydlí. Možná byl pátek, ale nejsem si tolik jistá, jelikož se tento příběh stal již před třemi lety. Ten den svítilo sluníčko a ani jsem nepociťovala náznaky toho, že bych mohla být svědkem asi snad zatím nejhorší události v mém životě.

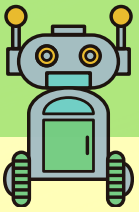
Ráno jsem se probudila, neváhala jsem a šla koupit lístek. Moc nerozumím jízdnímu řádu, jelikož mi vždy vše zařizuje můj otec. Paní u pokladny jsem prozradila, že se potřebuji dostat do Pelhřimova bez dlouhého čekání na dopravní prostředek. Ta mi vše poradila. Než jsem však nastoupila do autobusu, všimla jsem si krve na silnici, která vytékala ze zavazadlového prostoru ihned vedle zadní pneumatiky. Nechtěla jsem to řešit, ale nakonec mi to stejně nedalo a měla jsem nutkání na to přijít.

Zprvu jsem se zeptala řidiče, ale ten mi řekl, že se mi to musí jen zdát. Vysvětloval mi, že se autobus nedávno nově barvil, takže je prý možné, že barva na nějakých místech ještě dostatečně neuschla. Nevěřila jsem tomu, proto jsem se rozhodla kufr otevřít a prohlédnout ho. Všichni procházející se na mě koukali a povídali si, jak může být někdo vůbec takto drzý. Mně to bylo v tu chvíli úplně jedno. Pár chvilek po tom jsem ale krev spatřila v mnohem větším množství. „AAAA,” zařvala jsem. „To je mrtvý člověk!“ Kolemjdoucí se v tu ránu zastavili a běželi ke mně. Jako první přiběhla mladá paní, která ihned zavolala policii. Křičela jsem, ať někdo zadrží řidiče tohoto autobusu, ale ten už v blízkosti nebyl. Avšak jeden člověk ho znal a sdělil, že šoférem je Bohuslav Ovčárek.

Policie přijela během pěti minut. Vše jsem jim podrobně vysvětlila a prozradila, že vrahem je jistě majitel tohoto autobusu, Pan Ovčárek. Policajti vše zjišťovali a během hodiny odhalili, že mrtvou osobou je Simona Boháčová. „Cože?” vyhrkla jsem. Nevěděla jsem, co mám dělat. „To je má sestřenice!” Policistky mě uklidňovaly. Netušila jsem, jak se mám v tu chvíli chovat. Brečela jsem a neustále si myslela, že se mi zdá pouze zlý sen. Sen to ale bohužel nebyl.

K místu činu pro mě nakonec dojel otec, protože jsem nebyla schopna se dostat domů sama. Za pár týdnů jsem na tento špatný zážitek pomalu přestávala myslet a začínala normálně fungovat. Neustále jsem však byla smutná z toho, že už Simonu nikdy v životě neuvidím. Na druhou stranu to byla zkušenost do života, jelikož lidé mohou být opravdu zlí. Také jsem přes internet přišla na to, že jsem měla pravdu. Vrahem byl skutečně pan Ovčárek, který již v minulosti měl za následek smrt své manželky. Jsem na sebe pyšná, protože jsem odhalila zabijáka, avšak moje sestřenice nemusela být jeho obětí.

Příspěvek s názvem **„Dášeňka jinak - Jak si mě dvounožec odnesl domů“ přišel od** Anety Kořenkové z Šestajovic, 16 let

Jestli nejste štěně, ani jiné čtyřnohé chlupaté stvoření, tak asi nevíte, jaké to je, když vás někdo proti vaší vůli odebere od maminky, dá vás do klece a myslí si, že má takovou moc, že vás může nějak označit a takto vás oslovovat až do konce života. Já mám ale takové štěstí - nebo spíš neštěstí? - že jsem štěně, tak vám dnes povím něco z mého života.

Jednoho docela krásného dne jsem přišla na svět. Hned po mně začaly hmatat studené a velké hnáty, a to se mi opravdu nelíbilo. Když jste malé, slepé a relativně bezbranné štěně, větší tvorové mají pocit, že si s vámi mohou dělat, co se jim zachce.

Dny ubíhaly a mně se docela dařilo. Až ale nastal můj osudný den, neboli den D, jak říkají dvounozí obyvatelé planety. Někdo popadnul mé malé tělíčko a strčil mě do jakési temné a tvrdé krabice. I mé bratry a sestry čekalo to samé. Všichni jsme se vezli v jakési temné a drncající škatuli, až nakonec drncání přestalo a slyšeli jsme hlasy. “Jeee, ti jsou ale roztomilí! Kolik z nich jsou holčičky?” zavolala jakási paní. Nakonec nás zavřeli do několika klecí, kde jsme trávili den po dni.

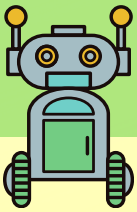
Netrvalo dlouho a přišel se na mě podívat dvounožec mužského pohlaví. Strávila jsem s ním několik minut a pak prohlásil: “Tuhle si vezmu!” “Počkej, jak jako vezmeš? Myslíte si, že mě můžete jen tak odnést?! Mě nikdo nevlastní!” pomyslela jsem si. Smýkala jsem se hlava nehlava, ale stále mě držely velké chladné hnáty dvounožce. Ach ne! Co se mnou bude?

Ocitla jsem se u malého béžového domku. Kolem něj se nacházela rozsáhlá oplocená divočina, ale ty ostré růžové keře vepředu to kazili. Přece si snad nemyslí, že se chci zranit? Vzadu bylo ale hodně volného prostoru. Všimla jsem si i škvíry v oplocení. “Skvělé, aspoň znám únikovku, když se něco nevyvede.” zajásala jsem v naději. Jakmile jsme vkročili do domu, posadil mě na zem a sledoval mě. Já se ale hned rozutekla pod nejbližší kus dřevěné bedny a tam jsem chvíli zůstala. Myslím, že tomu říkají nábytek. Dvounožec na mě nijak nenaléhal. Nechal mě být. Posadil se ke stolu a čímsi listoval. Zářivým oranžovým popisovačem něco zaškrtával. Pohled na něj mi přišel takový...ubohý? Odnesl si mě domů a teď tu jen tak sedí a myslí si, že mu vše patří.

Dvounožci jsou divná stvoření. Už jen to, že mají pouze dvě nohy, je podezřelé. Nikdy se mi moc nelíbili, ale kromě klece, žrádýlka, pití a mých druhů jsou jediné, co znám. Přišlo mi, že seděl snad celou hodinu. Já jsem ale neprotestovala, aspoň mě nikdo netahal za můj malý roztomilý ocas. “Aha!” ozvalo se najednou. “Dášenka!” Co to plácá, jaká drožděnka? Vůbec mu nerozumím. Prásk! Nábytek, na kterém seděl, se zřítil k zemi, a on nadšeně vyskočil. Rozeběhl se ke mně, a než jsem stačila protestovat, vyzdvihl mě do vzduchu. ”Budeš se jmenovat Dášenka!”

Tímto se ze mě až do konce života stala nějaká drožděnka. Nebo aspoň do té doby, než uteču. Možná se i někdo slituje. Poslední dobou ale od tohoto plánu upouštím, protože život s mým dvounožcem se nezdá až tak špatný. Je sice neskutečně blbý, ale nakonec ho mám docela ráda.

Příspěvek v dnešní době velmi aktuální poslala Kateřina Pilařová, 37 let.
Příspěvek má název **„Jak se dělá...trasování“**

Centrální řídící tým chytré karantény hledá posily do svého kolektivu – na pozice trasovačů. Připravuje se tak na další vlnu onemocnění Covid-19. Novodobé metly lidstva, kterou způsobuje virus z řádu Nidovirales, ne větší než 150 nanometrů. To není mnoho. Ale právě v jeho titěrnosti vězí jeho zákeřnost. Je tak malý, že se prosmýkne všude. Nezastaví ho látkové roušky a kapénkami se může šířit na vzdálenost až 8 metrů. Rozjelo se nám tu kvůli té malé mršce docela velké divadlo.
Ale zpět k náboru trasovačů. Trasovačem může být prakticky kdokoliv, kdo umí mluvit a číst. To stačí. Jakákoliv vlastní iniciativa je vždy spíše přítěží. Stačí se držet scénáře hovoru, který připravil centrální řídící tým. Možná by to zvládl i robot, ale český člověk je k takovým inovacím vždy spíše skeptický. Lidé by méně spolupracovali. A ona už to teď není žádná sláva. Ale roboti? Lidem se vždycky lépe hovoří s někým, kdo je vyslechne, pochopí, a koho můžou třeba i poslat do háje.
Nábor trasovačů by měl v době případné další vlny pomoci hygienikům se zvládnutím trasování všech nakažených. V době nízkých počtů případů by jim pak měl uvolnit ruce, aby mohli začít dělat i svou normální práci.
Ono se to hezky řekne – trasování. Ale co to vlastně je? Jak to vůbec probíhá? Co musí takový trasovač ovládat a jaké vlastnosti jsou mu spíše na škodu? Inu. Záleží na dni, denní době, počtu již odvedených hovorů za den, momentálním psychickém rozpoložení dotazujícího i dotazovaného. Nutno dodat, že tyto role se během telefonátu často plynule střídají.
Trasovač ráno nasadí sluchátka, upraví mikrofon tak, aby nebyl příliš daleko od úst, ale zároveň nebyl moc blízko. Prostě tak akorát, aby se s ním dalo během pomalu plynoucího telefonátu i pohodlně napít. Na stolku u počítače má trasovač obvykle občerstvení na několik hodin, protože příděl trasovaných osob je neúprosný. Na stole tedy nechybí ranní čaj, káva, džbán s vodou a někdy i platíčko analgetik či sedativ. Dále blok a zásoba psacích potřeb na nezbytné poznámky. Ono by se to tedy mělo všechno hned zaznamenávat do webového formuláře chytré karantény, ale ono to prostě občas nefunguje. A povězte pak tomu trasovanému chudákovi, který v horečkách, sípající a s vypětím posledních sil zvedne telefon, aby odpovídal na zvídavé a často absurdní otázky: „Promiňte prosím, systém je v současné době mimo provoz, zavolám později a řeknete mi to všechno znovu.“
Ovšem to je ta lepší varianta. Občas se totiž stane, že trasovač volá člověku, kterému se již dovolat nelze. Nebo alespoň ne prostřednictvím sítě komerčních operátorů. Bohužel chytrá karanténa není natolik chytrá, aby dostatečně včas zaznamenala úmrtí evidované osoby. To není vážně nic, co by chtěl člověk zažít. Ani na jednom konci telefonického spojení. Většinou totiž telefon někdo zvedne. V lepším případě zdravotník v nemocnici, kde

byl trasovaný hospitalizován. V horším případě příbuzný – syn, dcera, vnuk, vnučka, manžel, manželka, v nejhorším případě otec nebo matka. Takový hovor pak člověk z mysli jen tak nevyžene. Často se trasovač dozvídá velmi mnoho ze života rodiny. Jaké měl nebožtík zaměstnání, zájmy, vztahy s okolím. Jak jeho odchod rodinu ovlivnil. Někdy je to hodně, jindy méně. U starších osob se s tím „tak nějak počítá“. Ale třeba to nemuselo být už teď. Z některých příbuzných však člověk cítí, že ztráta blízkého člena rodiny není až takový problém. Jen kdyby teď nemuseli řešit, kdo bude místo babičky vyzvedávat Nelinku ze školky.

Jindy je telefonát tak smutný, až srdce usedá. To když slyšíte, jak stařenka polohlasem vypráví o manželovi, se kterým strávila šedesát let. Jak rád chodil i po osmdesátce každé ráno s pejskem na procházku podél potoka. A že ona už nemůže na nohy, tak teď Míšu venčí dobrovolní skauti, kteří se nabídli. Chodí i k potoku, ale není to ono. Telefonát je prokládán opakovaným pravidelným kňučením a vytím psa Míši. Už třetí den nežere. Jeho panička také nemá chuť k jídlu. Nějak jim vše zhořklo. Všechno je jiné. Teď je ale hlavně potřeba je vytrasovat. Tedy hlavně paní. Pejsek může dál chodit se skauty k potoku.

Konec konců psi jsou vůbec samostatné téma. Nejčastější dotaz, když sdělíte osobě karanténu, je: “No a jak budu venčit psa?“. A odpověď? Diplomatická: „No, tak samozřejmě by bylo nejlepší, abyste se domluvil s někým, kdo by vám ho mohl venčit. Ale pokud tu možnost nemáte, tak to asi jinak nepůjde a musíte ho vyvenčit přesto, že vám byla nařízena karanténa. V takém případě byste se měl chovat maximálně obezřetně. Během venčení ideálně nikoho nepotkat, mít ochranu dýchacích cest, rukavice a stejně se moc raději ničeho nedotýkejte.“ No dejme tomu, že trasovaný všechna doporučení dodrží. Není to ale diskriminace vůči ostatním, kteří nemají psa? Kočku, králíka? Fretku, pekingské prase? Mladí lidé mají zase většinou spoustu dotazů. Nejčastěji středoškolští studenti. Například: „Slyšel jsem, že ten virus se může šířit i kousnutím komára. Je to pravda?“ Trasovač vysvětluje: „Koronaviry jsou respirační viry, které se primárně šíří prostřednictvím kapének.“ Nebo: „Slyšel jsem, že opakované podávání třicetiprocentního alkoholu je prevencí proti onemocnění. Co si o tom myslíte?“ Nebo: „Za jak dlouho se mi obnoví plná kapacita plic? Kdy budu mít plnou výkonost? Příští týden mám závody. “Ovšem naprosto samostatnou kapitolu tvoří cizinci. Nejčastěji Ukrajinci, Rumuni nebo Vietnamci a samozřejmě Slováci. I když pro ty platí označení cizinci trochu omezeně. Pro většinu z nás jsou, i po bezmála třiceti letech, stále „naši“ a člověk se s nimi dobře domluví. S ostatními cizinci se většinou nedomluvíte ani lámanou angličtinou, kterou bohužel většina trasovačů stejně neovládá. Často je potřeba povolat jiného jazykově vybaveného zaměstnance či člena rodiny na druhém konci, který je schopen informace předat oběma požadovanými směry. Takový hovor pak často probíhá velmi nestandardně. „Dobrý den, tady trasovací

centrum chytré karantény. Volám vám kvůli vašemu pozitivnímu testu, evidujeme vás jako pozitivně testovanou na onemocnění Covid-19. Mluvím správně s paní Chan?“ Paní na druhém konci telefonního spojení zcela nerozumí? „Ánó, já předá vá brát, ta umí čestina… Ánó… Děkújí… Nepokládá telefon. Ánó… Přijít.“ Když už chce trasovač celou situaci vzdát, ozve se z telefonu: „Dobrý den, u telefonu Than Duo, bratr paní Chan, jak vám můžu pomoci?“ Svět je plný překvapení. Ovšem často se stane, že nikdo nerozumí nikomu. To pak, po několika pokusech skutečně pomalého, téměř slabikovaného představení sebe a důvodu hovoru a opakovaných reakcích typu: „Já nerozuměla… nechápala… neuměla česky.“, trasovač prostě vzdá.
Za zmínku stojí také fakt, že i samotné prostředí, ve kterém trasovač pracuje, velmi ovlivňuje kvalitu odvedené práce. Zcela zásadní je pak, zda trasování probíhá na pracovišti nebo, v době lockdownu hojně využívaném, home-officu. Pokud člověk žije sám, nemá žádná domácí zvířata, má naopak tiché a zároveň tolerantní sousedy a rychlé i spolehlivé internetové připojení, pak je v zásadě na dobré cestě. Bohužel ne vždy jsou tyto předpoklady splněny. A velmi často se k nim přidávají další komplikace. Jako jsou například zavřené školy. Rovněž oblíbený zvyk při vrcholících pandemických vlnách.
To potom trasovač – nutno říci, že většinou žena - zažívá situace leckdy groteskní, ale jejichž kumulace vede často až k pláči. Například, když během prvního ranního hovoru s trasovaným, dítě pustí do místnosti rozdováděného psa, který ne a ne přestat štěkat. Trasovač tedy hovor spěšně ukončí, psa vyhodí na dvůr, dítě nažene zpět k on-line výuce. „Ale mamí, paní učitelka nám jenom zadala práci, protože má horečku. Ona byla včera na očkování, víš?“ Hodina pracovní doby pryč. Trasovač usedá zpět k počítači a navolává další hovor. S nadějí, že skluz dožene. Už podle ročníku narození je však jasné, že tento hovor se povleče. Během čtyřicet následujících minut se trasovač sice dozvídá pouze polovinu informací požadovaných webovou aplikací chytré karantény, ale má dokonalý přehled o rodinných poměrech starší paní, zná přesný počet dětí, vnoučat i pravnoučat, ví, jaké měli vysvědčení za posledních pět let i kam se chystají na střední školu. Nejdůležitější informaci však trasovač dostane ve chvíli, kdy stará paní, s dedukcí Sherlocka Holmese, neochvějně vytrasuje pachatele svého nakažení. Tím je jistá Helena, která se účastní pravidelných holčičích setkání u paní v domě a která ze zlozvyku neustále popotahuje a všude po bytě nechává posmrkané kapesníky. „Víte, já mám z holek jediná celý dům pro sebe. Tak se scházíme každé první pondělí v měsíci tady u mě. Ale víte, co to je uklízet po celém domě ty její šnuptychle? Určitě to mám od ní!“, končí rázně imaginární rekonstrukci způsobu svého nakažení. Druhá hodina pracovní doby pryč. Trasovač se pokouší uskutečnit další hovor. Ze sluchátka se místo vyzváněcího tónu ozve: „Haló, to je zas nějaká slepice. Haló, no tak, vem‘ to, volá nějaká slepice. Nějaká slepice volá.“ Tak to sedí. Telefon nakonec nikdo nezvedne. Trasovač vytáčí další číslo z patnácti položkového seznamu. Do místnosti vrazí dítě. Tentokrát bez psa: „Mamí, mně nejde internet.“ Trasovač posunky naznačuje, že: „TEĎ NE“. Na druhém konci se naštěstí ozve asi čtyřicetiletý, svobodný, bezdětný muž. Takže hovor je rychle hotov.

Připojení on-line výuky obnoveno. Třetí pracovní hodina pryč. Trasovač opět volá. Čtvrtý, pátý, šestý trasovaný, pak matka a tři děti. „Konečně to šlape“, pomyslí si trasovač. Snaží se o další hovor. Trasovaný se ozývá, ale neslyší. Mikrofon si postavil hlavu. Už toho má asi také dost. Matka jde ohřát oběd. Zrovna je skulinka v on-line rozvrhu. Poté opět zažene dítě k učení a usedá k počítači. Mikrofon již funguje.
Pátá hodina trasování pryč. Desátý hovor. Pootevřenými dveřmi vbíhá do místnosti pes. Tentokrát bez dítěte. Matka věstí problém. Dítě najde plačící v koutě kuchyně. „Mamí, paní učitelka mě odpojila z hodiny, protože jsem na stole neměla učebnici.“ Matka odvede dítě k počítači. Připojí jej zpět do výuky, vyslechne káravou řeč učitelky a vrací se ke své práci.
Ve tři hodiny odpoledne se naprosto vyčerpaný trasovač konečně chystá vytočit poslední telefonní číslo ze svého seznamu. S nadějí, že proběhne věcně a rychle. Sil už není nazbyt. Domácnost vzhůru nohama, dítě křičí, pes štěká. Matka se snaží vymyslet, co večer uvaří na druhý den k obědu a kdy si konečně oholí nohy. Telefon vyzvání. „No tak, vezmi to“, trasovač netrpělivě poposedá na propocené židli. Hovor je spojen. Ticho. „Dobrý den, tady trasovací centrum chytré karantény. Volám vám kvůli vašemu pozitivnímu testu, evidujeme vás jako pozitivně testovaného na onemocnění Covid-19. Mluvím správně s panem Čestmírem Tůmou?“ Ze sluchátek se konečně ozve hlas: „A… a… a… ano, u… u… u… te… te… tele… fo… fo… fo…fonu…“

A NYNÍ VÝTVARNÁ SOUTĚŽ S KRTKEM DO ŘÁHOLCE - KATEGORIE DO DESETI LET

Veronika Tománková, 2. A,
ZŠ Chvaly

Lukáš Tůma 2. A,
ZŠ Chvaly

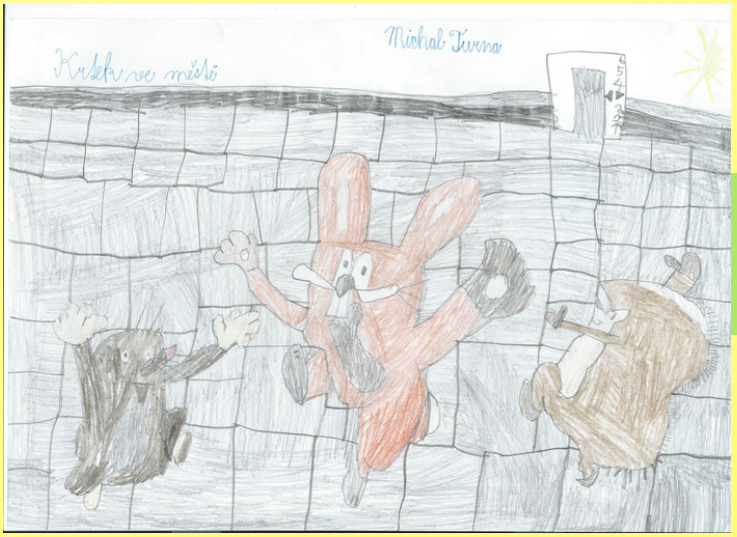
Soňa Kyprá, 2. A,
ZŠ Chvaly

Sofie Richterová, 2. A,
ZŠ Chvaly

Elena Římalová, 2. A,
ZŠ Chvaly

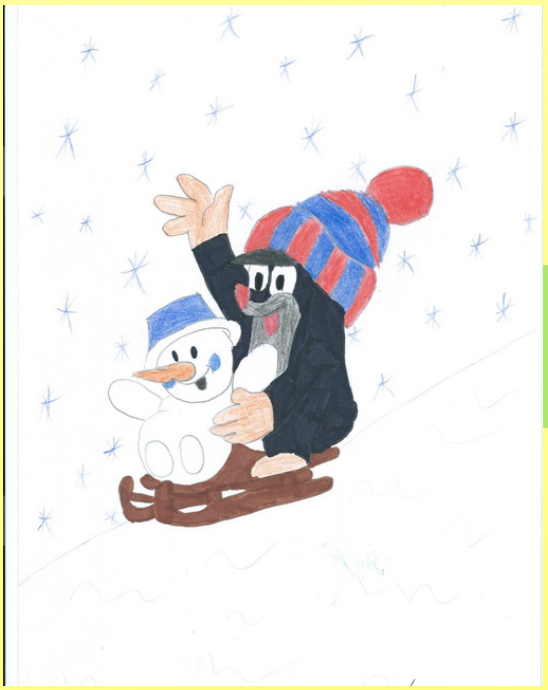
Michal Turna, 2. A,
ZŠ Chvaly

Kryštof Tománek, 2. A,
ZŠ Chvaly

Marie Chramostová, 2. A,
ZŠ Chvaly

Tina Stojnić, 2. A,
ZŠ Chvaly

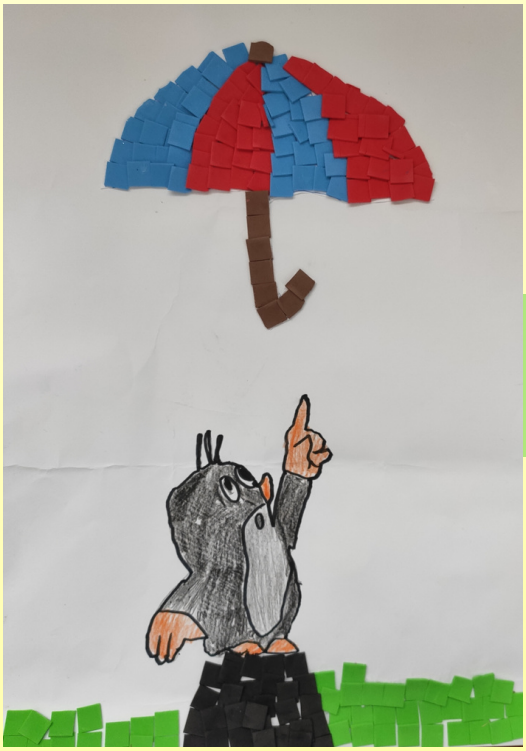
Kateřina Koudelková, 2. A,
ZŠ Chvaly

Anna Hyšková, 2. A,
ZŠ Chvaly

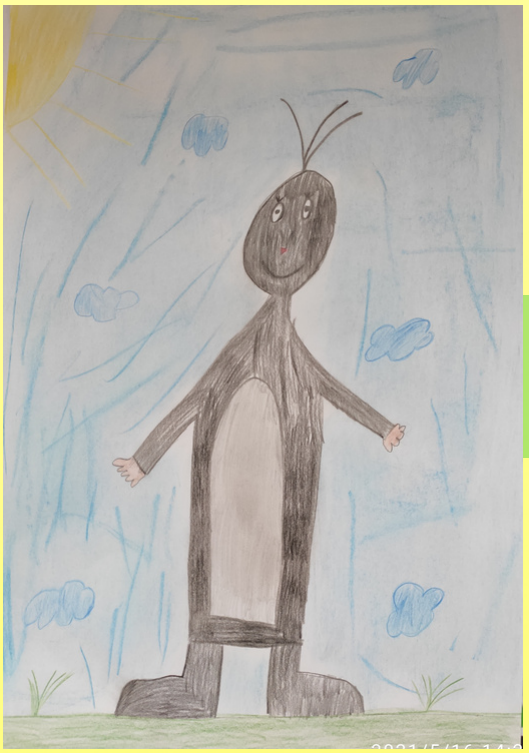
Kateřina Suchá, 2. A,
ZŠ Chvaly

Nikola Rendlová, 2. A,
ZŠ Chvaly

Filip Karoch, 2. A,
ZŠ Chvaly

Kristian Pavlič, 2. A,
ZŠ Chvaly

Adéla Kyselová, 2. A,
ZŠ Chvaly

Aneta Neužilová, 2. A,
ZŠ Chvaly

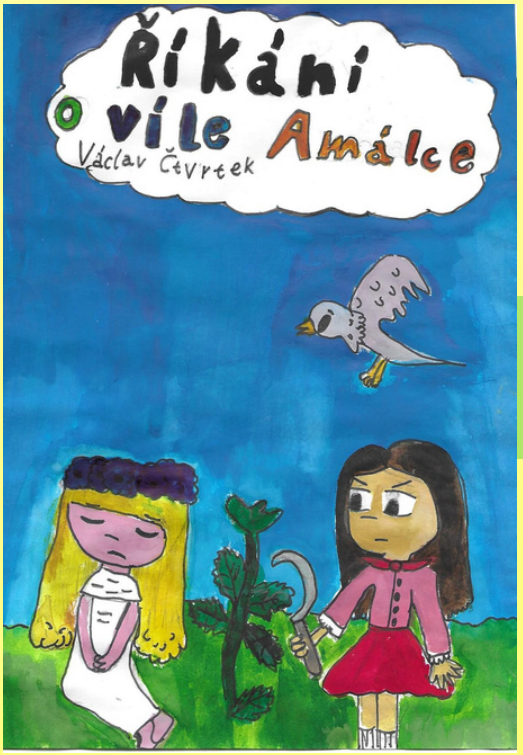
Eliška Dudová, 5 let,
Lázně Toušeň

Zuzana Pilná, 6 let,
Mnich, MŠ Čtyřlístek

Alžběta Hovorková, 6 let,
Mnich, MŠ Čtyřlístek

Nikol Volfová, 9 let
Dolní Jirčany

Kryštof (6 let) a Matyáš (9 let) Otcovi
Praha

Barbora Hamplová, 6 let,
Praha

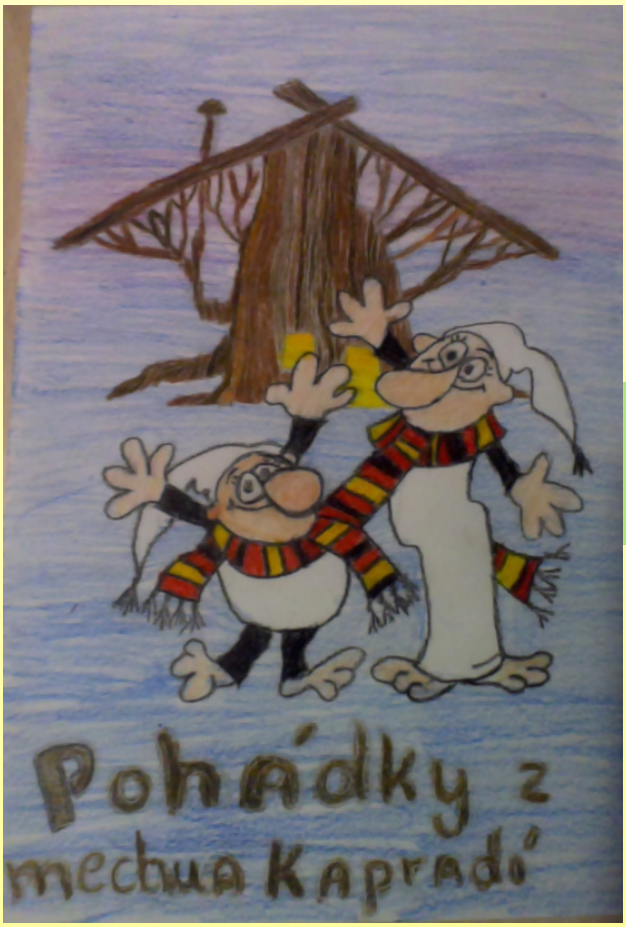

Ema Vavřičková, 5 let,
Praha

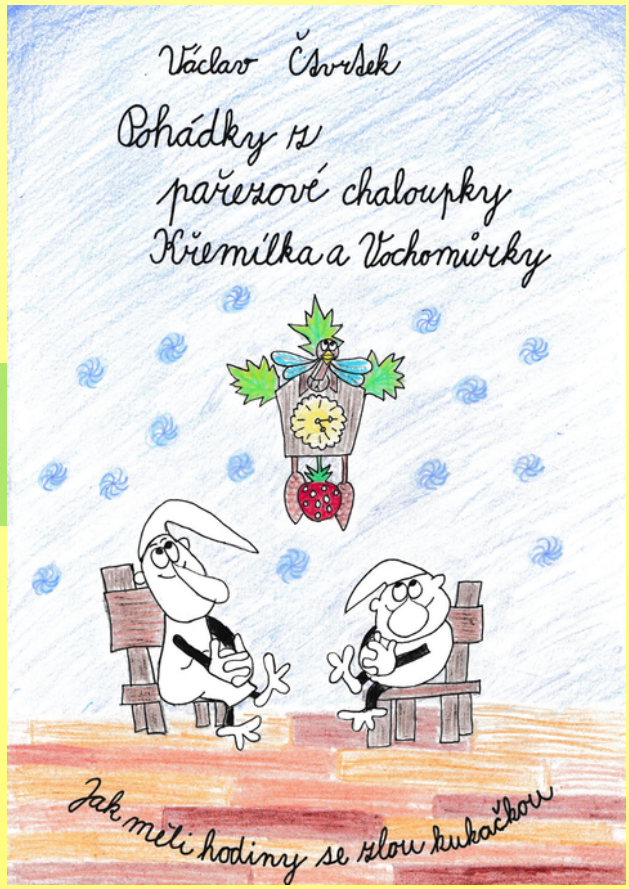

Magdalena Rybničková, 6 let,
Praha

VÝTVARNÉ PŘÍSPĚVKY S KRTKEM DO ŘÁHOLCE - KATEGORIE NAD DESET LET

Amálie Kubicová, 11 let,
Polanka nad Odrou

Antonín Jedlička, 12 let,
Ostrava

PŘÍSPĚVKY DO LITERÁRNÍ SOUTĚŽE S KRTKEM DO ŘÁHOLCE - KATEGORIE DO DESETI LET

Žáci 1. třídy ZŠ Kobylnice nám poslali společně napsaný příběh nazvaný **„Jak šel Krtek do školy“** a doplnili ho i obrázkem.

Jednoho dne u krtečka doma zazvonil budík a krteček vyskočil z postele. Protáhl se a podíval se do zrcadla, zda nemá špinavé zuby či není neupravený. Byl to jeho první školní den a málem na něho zapomněl. Podíval se ze svého domečku na svět. Uviděl holčičku, která šla s aktovkou na zádech do školy. Tak honem, ať nepřijde pozdě.
Po dobré snídani si krteček sbalil rozvrh, sešity, učebnice a pouzdro a začal si chystat svačinu do školy. Nemohl se rozhodnout, zda si vzít kořínky v rohlíku nebo žížaly v palačince. Vyhrály to opět zdravé kořínky. Svačinu strčil do aktovky a vyrazil do školy. Těšil se….moc se těšil. V rozvrhu si už našel své oblíbené předměty. Kromě toho, že se učil vyrábět svůj domeček – krtinec, bylo potřeba umět počítat a také spisovně mluvit. Chtěl být chytrý, umět se dobře orientovat ve svých podzemních chodbičkách, poznat všechny jedlé bobule a kořínky a hlavně umět hodiny, aby nikdy nepřišel pozdě do školy. Škola se nacházela hned vedle jeho domečku, takže si mohl každé ráno pospat, než vyrazil do školy s aktovkou na zádech. Jeho spolužáci byli také rádi, že mohou chodit do školy – zajíček, myška, veverka, žabička.

Pastelky si dokázal vyrobit sám - barvu žlutou z pampelišky, červenou z tulipánu, fialovou z fialek, modrou z pomněnek. Lepidlo si našel na stromě, smůla byla tak lepivá, že slepila každý materiál. Vše se učil zábavnou formou a hrou.
Krtek se vrátil ze školy s veselou náladou domů a byl rád, že druhý den zase může do školy.
Paní ředitelka Houbičková ho a jeho kamarády zapsala na celý školní rok.

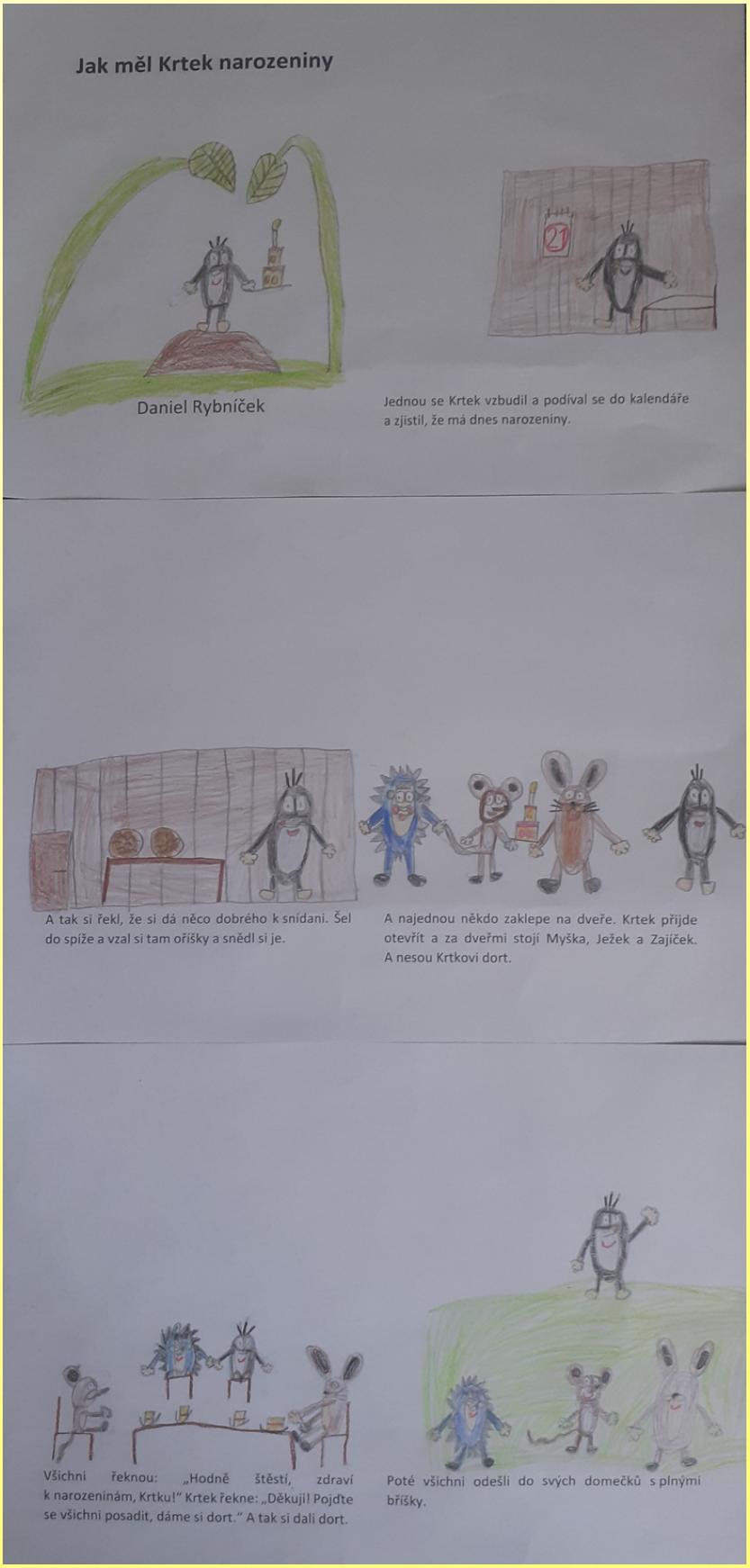
Kristýnka (8 let) a Matěj (6 let) Prchlíkovi z Příbrami nám poslali krátký příběh a obrázek. Příběh se jmenuje
„Jak Krtek Pomohl Patovi a Matovi vykopat uhlí“.

Žili byli dva pánové. Jeden se jmenoval Pat a druhý Mat. Byli dobrými přáteli a světoznámými vynálezci.

Jednoho dne chtěli sestrojit parní stroj, ale neměli dost uhlí. A proto nejprve sestrojili důlní kolesové rypadlo a pak pásové rypadlo. Ale rypadla jim nestačila, a proto požádali o pomoc Krtečka, který má sice malou lopatku, ale, protože umí řídit autíčko, umí dobře ovládat i rypadla, a hlavně umí dobře kopat. A tak vykopali uhlí. Pak společně sestrojili parní stroj a dali mu jméno parní lokomotiva.
Dodnes s ní jezdí společně po světě.

Daniel Rybniček (8 let) z Prahy nám poslal příběh
„Jak měl krtek narozeniny“.

Rosťa Šístek (9 let) z Chýnova nám poslal obrázek a vyprávění nazvané **„Krtek hraje fotbal“.**

Krtek vylezl rozespale ze své krtiny, promnul si oči a co nevidí! Před ním se tyčila obrovská tribuna plná malých židlí. Rozhlédl se kolem a na opačných stranách nekonečného trávníku stály dvě naprosto stejné branky. V tom mu došlo, že se ocitl uprostřed fotbalového hřiště.

U jedné z branek zahlédl malou postavu. Když se k ní přiblížil, uviděl slzy v očích nešťastného kluka. Krtek se zeptal chlapce, jak se jmenuje a proč pláče. Já jsem Péťa a kluci si se mnou nechtějí kopat, protože si myslí, že jsem malý, a neumím hrát fotbal. Krtkovi ho bylo líto, a protože fotbal sám miloval, nabídl mu, že si může místo svých kamarádů kopat s ním. Chlapec si otřel slzy a s radostý vykopl míč do vzduchu.

Najednou se u tribuny objevili Péťovi kamarádi, kteří sledovali jejich hru. Viděli, jak je Péťa šikovný a bylo jim líto, že si s ním nechtěli hrát. Po chvilce čekání se odvážili jít na hřiště, omluvit se a poprosit, jestli se mohou připojit ke hře. Krtek s Péťou byli nadšení.

Nakonec to byl pro všechny krásný sportovní den.

Do čapkovské literární soutěže se v kategorii 10- přihlásila pouze Magdalena Šubrtová, která se tedy ve své kategorii stala i vítězkou. Stejná situace nastala u literární soutěže "S Krtkem do Řáholce" - v kategorii 10+ se přihlásila pouze autorská dvojice Helena Hamplová / Jaroslav Samek.
To je také důvod, proč v těchto kategoriích nepředkládáme žádné jiné příspěvky, než ty vítězné - žádné jiné nám totiž nedorazily.

Více už se nám do letošního sborníku nevešlo. Gratulujeme vítězům a děkujeme všem účastníkům našich soutěží. Doufáme, že se vám tvoření s námi líbilo a těšíme se na vaše příspěvky v některém z dalších ročníků.

Místní veřejná knihovna
Horní Počernice

Sborník vznikl pouze pro potřeby knihovny v Horních Počernicích a je **NEPRODEJNÝ!**